

ВІСНИК

ОРГАН
ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ
ЧОТИРЬОХ СВОБІД
УКРАЇНИ

СВОБОДА
НАРОДАМ

СВОБОДА
ЛЮДИНИ

ВИДАЄ
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

P.O. BOX 504 ST. D
NEW YORK 3, N.Y.

ЗМІСТ.

I. Робимо пропозицію - Редакційна	ст.оо
2. До питання Української Закордонної Політики - Е.Л.....	ст.І.
3. Блоф з КУК-ом вилазить на верх - К.О.....	7
4. Комунікат АВН.....	9
5. Лист з України.....	ii
6. Послідовно і витревало. Йти наміченим шляхом - Евген Вресьона.	14
7. Слова і діла - Евген Ляхович.....	16
8. Організаційні справи.....	18
9. Відчит в Ньюарку.....	18
10. Даліші відчити.....	19
II. Зізнання польських червоних вояків, взятих в полон УПА	
12. Числа говорять.....	22
13. Наша платформа, заклик до Зізду О.О.Ч.С.У.....	23
14. "Сто доларів" - Опір.....	
15. Привіт від виселенців з Великої України.....	31
16. Жертви на медикаменти для УПА /додаток на ст.34/І.36 .	32
	33
17. До українців, громадян доброї волі - Теодор Рудий.....	34
18. Трошка гумору і сліз.....	35

ЧИ ВИ ВІДЕ ЗАПЛАТИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ? - КОЛІ НІ, ТО ЗРОВІТЬ ЦЕ ЯКНАЙСКОРШЕ. ТАКОЖ ПРИЄДНАЙТЕ ІНШІХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ. ЗБИРАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД. МИ ВІДДАЄМО ТИСЯЧУ ПРИМІРНИКІВ "ВІСНИКА". ЦЕ КОНТУС НЕ ЛІШЕ БАГАТО ТРУДУ, АЛЕ Й ГРОША. НАМ ПОТРІВНА ВАША ПІДДЕРЖКА. ПЕРЕДПЛАТА ТРИ ДОЛЯРИ РІЧНО.

- АДМІНІСТРАЦІЯ.

ТА ПОНДУСЕ - НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО ЖЕРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ
ДЛЯ УПА.

- УПРАВА О.О.Ч.С.У.

СТАВИМО ПРОПОЗИЦІЮ.

В "Свободі" з 10 травня ц.р., в "Протоколі з річних нарад Головного Уряду У.Н.С." читаемо таку відповідь редактора "Свободи" д-р Л.Мишуги, на запит в справі вістей, які містить "Свобода" про Українську Повстанську Армію:

"Наш часопис поміщує усі дійсно важні матеріали, які дістаємо з різних джерел. Це відноситься також і до відомостей про Повстанську Армію. Тому, як є тут такі одиниці, що знають про цю Армію щось більше як те, що ми досі поміщували, то чому вони, замість нарікати, не напишуть та не подадуть ці важні відомості до "Свободи"."

Хочемо вірити, що ці слова були сказані в добрій вірі. Але ж, як тоді їх погодити з такими фактами: На минулій Конвенції У.Н.С., на подібне питання то сам редактор відповів, що писання про УПА заходить нашим скітальцям. Ця його відповідь була теж подана у свій час в друкованій звіті з Конвенції. Отож, не брак новин тоді було причиню про промовчування УПА, тільки що "це походить скітальцям". Кілька місяців "Свобода" ствердила це на своїх сторінках, що в Англії опінія про українців дуже поправилася, з хвиляю, як англійці довідались про геройську боротьбу УПА з німцями. Отож, це було посереднє признання "Свободи" до помилки.

Та, остаточно, помилитись деколи може кожний. Та юдім далі: Ми знаємо обобисто щонайменше трьох наших громадян, які писали дописи до "Свободи" і ті дописи були міщені, але з цілковитим пропущенням тих місць, в яких говорилося про УПА. Ми знаємо також від самого редактора "Свободи", що до редакції наспів з Європи ух обширний рукопис про іс торію УПА, але, заявляв він тоді, "цього ми ще не можемо містити". Знаємо також дуже добре, що європейські українські кола, що нам надсилають обширний матеріал про УПА, посилають той сам матеріал також до інших часописів, включуючи "Свободу". Числено матеріалу ми самі все звідсіля переслали до "Свободи". Бачимо також, що на сторінках "Свободи" врядли появляються новинки з бюллетенів Української Пресової Служби. Значить ті бюллетені доходять і вони містять багато матеріалу про УПА та про Українську Головну Визвольну Раду, про яку то Раду нині все пишуть світові газети, а про яку "Свобода"; подібно як колись про УПА, майже цілковито не згадує.

Але, як сказано, хочемо вірити, що відповідь редактора на річних засіданнях була щира. Можливо рукопис десь затратився, також інші матеріали попропадали. Супроти цього обіцюємо щераз вислати "Свободі" багато матеріалів в цій справі, а навіть робимо пропозицію:

Дамо до використання "Свободи" обширно написану історію про УПА, а навіть дамо до використання поверх сотни оригінальних знімків з боротьби українського народу з кровавими наїзниками - німцями і большевиками. Очікуємо одного словечка згоди, аще все доручимо.

Редакція.

I.

ДО ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ.

Закордонна політика зачинається внутрі кожного краю. Це правда, що її головною ціллю є нормувати відносини зі зверхніми силами – забезпечувати своєму народові самостійне життя й творити такі обставини, серед яких той народ мав би більшу чи меншу запоруку на дальший спокійний розвій. Проте вона зачинається в краю і коли вона не спирається на якихось дійсних, чи потенціональних силах, то вона не має найменшої можливості на успіх. Від внутрішнього стану даного народі – його числа, духової напруги, моралі, готовості боротись за свої ідеали, а далі від його території, багацтв, цивілізації, стратегічного положення і вміння творити збірну силу – залежать успіхи його закордонних представників.

Народ живе не лише фізичним життям і потребує не лише матеріальної забезпеки для своїх живучих і будучих поколінь. Він живе також духовим життям. Тому й духові течії, що виринають внутрі краю і ті, що впливають на край з закордону, входять в круг діяння закордонної політики.

Ці основні істини мусимо памятати, коли беремося розглядати справу української закордонної політики: українська політика мусить бути оперта на якихось дійсних і потенціональних силах українського народу. Інакше її навіть неможливо зачинати.

Пропаганда – видавання різних книжок, газет, демонстрування української національної культури, рекламиування національних багацтв, як теж числа даного народу – це лише підготовка до дійсної закордонної політики. Підготовка, безперечно дуже потрібна. Та всеодно це лише підготовка до якоїсь вищої цілі, а не ціль сама в собі. Коли за тою підготовкою не йдуть реалістичні заходи закордонної політики, то й та підготовка пропадає. Дійсні користі наступають лише тоді, коли речники закордонної політики входять в конкретні порозуміння з чужими силами і осягають для свого народу конкретні користі.

Якими конкретними силами розпоряджає нині український народ, щоби на основі тих сил чужі сили хотіли входити в які небудь порозуміння з українським народом і через його представників уділювали йому якунебудь поміч?

Дійсною українською політичною силою в нинішній хвилю є Українська Повстанська Армія, як теж потенціональна можливість, що при сприятливих обставинах та Армія може іще вдесятеро побільшитись і завдати своєму окупантам смертельний удар. Українська Повстанська Армія це величезний політичний капітал і вона є великою та одиночкою реальною основою для української закордонної політики.

Ця Армія, знаменito зорганізована і зведена дійсними знавцями воєнного діла, вилонила з себе політичне керівництво, назване Українською Головною Визвольною Радою. Чогось іншого від розумних керівників воєнного діла годі було сподіватись. Ці українські воєнні керівники поступили так, як поступили всі інші розумні керівники: вони мусіли вилогити із себе те політичне керівництво, бо без нього таке величезне завдання, як розгром ворога і створення своєї незалежності соборної держави, не малоб найменшої можливості на успіх.

Українці повинні бути горді на це явище і вслід за тим повинні те, покище недогальне правління України, найсильніше підтримати. Під-

держуєчи його вони піддержали б теж визвольні змагання цілого українського народу до волі. Ті, що промовчують його, промовчують також борьбу українського народу до волі. А поборюючи його, вони стають в лави ворогів, що нищать українські політичні аспірації.

Інших льогічних висновків нема. Український народ в 90% мусить сам рахувати на власні сили. Він мусить сам, своєю кровю, демонструвати свої бажання до волі, мусить сам, в огні боротьби, давати докази своєї високої культури, своєї національної свідомості, своєї цивілізації, своєго духовного гарту і своєї здібності творити збирну національну силу. Без цих кровавих доказів боротьби ніхто на світі не повірить в можливість повстання і існування української самостійної держави. Світ скорше повірить в кореанців, індонезів, курдів, смітійців, арабів й інших, далеко менших під кожним оглядом народів, та дасть їм належний розголос і піддержку. А про Україну буде далі говорити, як про частину "Росії", дарма, що українців є 45 міліонів, що замешкують одні з найбагатших територій на світі, а навіть - як це вже відомо декому з чужинців - мають свою окрему мову і національну культуру.

Відхидаючи Українську Головну Визвольну Раду, ми вибиваємо з під ніг українського народу одиноку реальну основу, на якій можна було розвинути справжню українську закордонну політику.

Міжнародна ситуація.

Нарід, який розпоряджає дійсною силою все знайде на світі якихось прихильників. Правда, нераз міжнародна ситуація така, що сприяє більше, а нераз така, що сприяє менше. Та нині для України така сприятлива ситуація, що кориснішої Україна не мала вже від кількох віків: Головний гнобитель українського народу став одночас загрозою для усего цивілізованого світу. Після останньої світової війни знеможений світ бажає дійсного, сталого замирення. На шляху до цього замирення стоїть зухвали, дика, імперіалістична Москва, виулі зо своєю сатанічною ідеологією, що підкопує кожний цивілізований народ знутра. До того додати величезний розвій техніки, що зробив світ далеко "меншим" і продукування атомової енергії - дістанемо дійсний образ величезної загрози для цілого світу з боку Москви.

Культурні народи, серед них американський, дуже скоро зорентувались в цім положенні й лежви два роки по закінченні війни в Європі, вже нині найвиразніше бачать, що усунувши німецьку й японську небезпеку, вони станули віч на віч з третьою небезпекою, яка загрожує їм не менше, ніж дві попередні.

І ми бачимо, як на наших очах сентимент до советського вояжа в Америці зміняється. Ми бачимо, що вже й найпередовіші провідники Америки, до президента включно, без усяких закривань, про що червону небезпеку говорять, а навіть витягають практичні висновки і ухвалюють сотки міліонів доларів тим народам, що ставлять і бажають далі ставити опір червоному імперіалізму. Чи можна собі уявити краще міжнародне положення для української закордонної політики, ніж те, що сьогодні маємо?

Проте українці його не використовують. Не лише не використовують, але різні розсварені гуртки за кордоном роблять все можливе, щоби тій політиці пошкодити. Печ усього вони ніяк не хочуть призвати Української Головної Визвольної Ради як чинника управисного говорити в імені українського народу. Дарма, що УГВР перебуває на корінних землях, в підпіллі і є в тіснім контакті вюючих українських сил, та вже тим самим є одиноко компетентна говорити в імені українського народу. Українські закордонні розсварені гуртки узурпують тобі те право в імені України говорити. І серед тих, що те право собі узурпують, є й такі, "партії", які ніяких впливів серед українського народу не мали навіть

тоді, коли перебували на рідних територіях. Знайшовшись за кордоном, вохи стратили всякі звязки не лише з визвольною боротьбою, але й з українським народом. Проте вони все жили ілюзіями, що надають "тон" українській політиці і, тепер, з цією ролею ніяк не хочуть розстатись.

"Як може' хтось на українських землях ставати на чолі визвольного руху, коли ми їще живемо?" - питаютъ вони. А коли самі факти, на щастя для України самі реальні факти, вказують, що ні, що таки Україна без них не заломлється, нові люди виринають і підносять в сотні раз прapor боротьби вгору, творять організують, боряться, ведуть маси - то наших емігрантських "провідників" оточає досада і вони починають свою "роботу": "УПА це незначна група, ведена отаманчиками, а наявіть бандитами; УГВР не існує, а коли існує, то належать до неї люди, яких ми не знаємо; а коли знаємо тих людей, то вони не наше".

Ось мотиви тих емігрантських "провідників", які ніби на словах так ревне плачуть над недолею України, які так тупцюють біля чужих кол ніби пробуючи для України поміч роздобути, а які водночас так немилосердно нищать ці одинокі реальні сили України, які власними грудьми обороняють Україну, та які могли б стати знаменитою основою для поведення яктичної політики за кордоном й для придання великої помочі в боротьбі України за її самостійність.

Українська Головна Визвольна Рада вислава за кордон кількох своїх представників. Опускаючи рідні землі ті представники мали святе переконання, що їх піддержать усі емігрантські українські круги, без огляду на їх політичні переконання. Бож хіба ворог не винищує усіх українців без огляду на їх політичні переконання? Кожний, що не став московським ренегатом в очах Москви є ворогом московського панування на Україні. Цеж стверджують усі українські політичні групи, з винятком комуністичних ренегатів. УПА бореться з московським гнобителем. Отож всі правила льогіки виплекували в них надію, що українські емігрантські групи піддержать представників УГВР, та помогуть їм в закордонній політиці.

Та сталося щось цілковито противне: Всі ці групи, з дуже малими винятками, поставились вороже до представників УГВР. Деякі зпочатку ставились прихильно, але за що прихильність домагались для себе найвищого керівного становиська, з підпорядкуванням їм УГВР включно. Коли представники УГВР це відкинули, вони повернулись проти УГВР. Посипались заміди "розбрата", "отаманії", "крамоли" і т.п. А все це тому, не створено з них найвищого представництва України, не наділено міністеріальними й амбасадорськими становищами.

А щоб в цій боротьбі з УГВР тим краще себе скріпiti, вони, за заохотою американського й канадського конгресового комітету, створили в Європі на емігрантщині Координаційний Український Комітет /КУК/, ціллю якого було змусити УГВР приняти їх услівя, а коли ні, створити для України "уряд" проти її волі.

"Мусить бути єдність" - заговорили вони. "Як довго ми розсварені, ніхто не буде з нами числитись". В ім'я цієї "єдності", в ім'я цього так дорогого українським масам слова, вони розпочали розвал одинокого українського авторитету, підрив одинокою реальної сили українського народу, в ім'я якої в закордонній політиці можна було дійсно осягнути в сучасну пору величезні успіхи.

"Ми всі обєдналисъ, а ось одна група стоїть осторонь" - говорять і пішуть вони, а іхні однодумці в Америці та Канаді за ними те саме повторяють. "Чому представники УГВР не приступають разом з нами до співпраці? Вони розбиваючі" і так далі.

І в багні тих замідів нікому в них не прийде на думку себе запитати, чому вони не приступають до УГВР праці, яку вона в геройський спосіб вже веде від ряду літ? Не прийде їм на думку також

себе запитати, чи дійсно ті представники УГВР мають право приступати до "співпраці" з емігрантськими угрупуваннями, в цілі...творення "уряду" для України? Їхнім урядом є УГВР, яка залишилась на рідних територіях, де керує збройною боротьбою. Їхні повновласти не сягають аж так далеко, щоби на емігрантщині творити новий уряд, якому малаб бути підчинена сама УГВР. Та слід себе також запитати: чи добре булоб, колиб небезпечною визвольною боротьбою керували люди з безпечною місця на еміграції? Чи це не булоб деморалізацією для краєвих сил? А далі: чи той уряд на еміграції, у який малиб входити традиційно розсварені з цілковито протилежними ідеальогічми людьми - мігби щонебудь путнього створити? За останніми відомостями, які передаємо на іншім місці в нашім видавництві, вже по кількох місяцях існування поодинокі партії з КУК, що так гучно рекламивали свою "єдність", вже між собою посварились...

На щастя здорова українська маса, що опинилася на еміграції і яка має на увазі не міністерські посади, тільки добро України, відчула правильно сучасне положення і в виборах, які переводяться нині по різних скитальських центрах, дає величезну перевагу Українській Головній Визвольній Раді. Це безсумніву прочистить атмосферу, але часу витраченого на це прочищення, вже не поверне.

Подібне становище, яке заняли наші емігрантські угрупування, забрали наші тутешні конгресові комітети - американський і канадський - як теж великий відсоток нашої тутешньої преси. Багато з них поверх року по закінченні світової війни промовчували цілковито УПА. Свою мовчанку вони аргументували наперед тим, що це малий рух і великого значіння йому не можна привязувати. Далі аргументували, що писаним про УПА "зажадимо нашим скитальцям". Вкінці вони побачили, що ці аргументи не задоволяють ширшого загалу, бо чужі народи в своїй пресі пишуть багато і то прихильно про УПА і, щобільше - відомості про УПА, зокрема з часів, як вона боролася з німцями, не то що не щодить скитальцям, але дуже ім помагає - тоді вони теж почали писати про УПА, але далі вперто промовчують УГВР і далі піддержують КУК, виграваючи настрої широкого загалу, мовляв "потрібно єдності".

А час далі втікає. Дорогий час. Піддержки в боротьбі з червоною загрозою добиваються і найменші народи. Лише про український народ світ мовчить, лише українським повстанцям нема кому помочи подати.

Завдання українських американців.

Українські американці, як громадяни цієї держави, не сміють братись до української закордонної політики. А коли б бралися, то замісць користі наростили б лише клопотів. Во своїм поступованням, замісць перехилювати американські чинники до помочі українським визвольним змаганням, вони озлоблювали їх і відвертали від поставленої цілі.

Але ми моглиб зробити багато в підготовці ґрунту до цеї політики і то підготовки в такім характері, що поміч, виявлена українським визвольним змаганням принесла багато користі також чисто американським інтересам. Яе згадано вище, Росія прямує до оволодіння наперед цілою Європою, а опісля цілим світом. Подібні цілі мав Гітлер і Америка уважала це такою загрозою для себе, що вступила в другу світову війну, так ж оштовхну в людях і майні. Усунувши нацистичну Німеччину Америка станула віч на віч з московсько-большевицькою небезпекою, як тим грізніша, бо має внутрі Америки своїх чисельних прихильників, готових на всілякі далекийдучі вислуги Москві. Піддержуючи визвольні змагання України, чи конкретно УПА, можна булоб ослабляти Москву з середини і тим пра-

щовати теж по лінії американської закордонної політики.

Нашим завданням є розкрити американській суспільності й американським дотичним чинникам на це очі: Українські визвольні змагання містять в собі величезні потенціональні можливості.

Але до цього треба підійти річево, а не слізно емоційно. Треба перед американцями змалювати ту дійсність, яка нині існує в Україні, але ще лише самі терпіння українського народу, але також ту кроваву підпольну боротьбу, яку нині український народ зводить з большевиками, а кілька літ тому зводив з німцями. Без признання УПА та її політичного керівництва УГВР не можлива тут ніяка корисна акція. Без признання тих здорових і діючих сил всі наші меморіали, постанови, резолюції - є пустим звуком, що не принесе ні Україні, ні Америці, найменшої користі. Ці сили є одиночкою основою, з якої можна повести дійсну активну політику.

Наши конгресові комітети, американський і канадський, не то, що не переводять якоєві політичної акції, щоби УПА та УГВР здобути розголос, але вони довший час тенденційно промовчували УПА, а УГВР до нині тенденційно промовчують. Вони не хочуть призвати тих сил за виразника геройських змагань України. Вони знаходять різні відемні прикмети в діянні тих сил, не беручи під увагу обставин, серед яких вони діють. Забувають вони, що ці сили є такими, на які серед тих тядких обставин міг спромогтися український народ. Осуджуючи їх, вони осуджують цілий український народ. А коли наші власні конгресові комітети не хочуть їх призвати за виразника геройських змагань українського народу, то як можна цього вимагати від зовсім чужих людей. Всілід за тим - кому чужі люди можуть подати поміч, навіть коли б цю поміч вони були склонні подати?

Всі ми відчуваємо, що наша політична акція на американську і канадському грунті, висадок промовчування вище названих здорових українських сил, бовтається в зачарованім колі і немає ніякої надії, ніякого пляну, щоби вона з цього кола вилізла, якдовго наші провідники задержують своє теперішнє становище. Всю увагу в нас спрямовується на "рятування скитальців", дарма, що з цього крику виходять так малесенькі висліди. Кожний з нас дуже добре відчуває, що розвязка спровокує наших скитальців з частиною важнішої цілісності, яку собою могла виповнити лише активна українська закордонна політика. Всі ми дуже добре відчуваємо, що скитальці це продукт політичних обставин і можна його розвязувати в першу чергу політичними способами. Всі ми це добре відчуваємо, що відношення західних держав до українських скитальців на 99% залежить від політичної прихильності західних держав до українських визвольних змагань. Проте наші відповідальні чинники, обтяжені фатальними політичними помилками з минулого, нічогіско не роблять, щоби українській закордонній політиці помогти виплисти на чисті води. Навпаки, йде секретне бойкотування цієї політики, підкупування авторитету тих сил, що однокі управліні цю політику в сучасну хвилю вести, йдуть безнастанні позакулісові спроби, щоби ту політику бодай внутрі спараліжувати, напхавши силоміць до керування нею розбіжні противорічні та в основі ворожі до збройної боротьби України, елементи.

Цю шкідливу роботу покривається видачами деяких книжок в англійській мові меморіалів, то що. Та, як вже було сказано, книжки, політична література, меморіали і т.п. це ще не закордонна політика. Це тільки підготовка до неї. І коли за цю підготовкою не слідує активна політика, яка витворений корисний настрій не скапіталізує конкретно для даної цілі, то ця підготовка з часом пропадає.

Але навідь у видавання цих книжок слідне своєрідне шкідли-

ве наставлення. В більшості ці книжки трактують лише минуле України, а не сучасне; не діючі сили, що нині змагають до волі України, тільки ті сили, що колись змагали до волі України. Видавці цих книжок, немов особи з почуттям низькості на пункті своєго родинного родоводу, стають перед світом представити, чим то українці колись не були! Що вони не мали, які багатства не посідали! А про найважливішу справу, себто чим українці нині є, до чого вони нині прямують, де їх нинішні лійсні сили майже цілковито в цих книжках промовчується. Ось візьмім як приклад останню книжку "Ди Сторі оф Юкрейн", написана проф. К. Манінгом і видана за гроши У. Н. Союзу. Видана ця книжка недавно, в 1947 р., себто по шести роках кровавої боротьби УПА наперед з німцями, а тепер з большевиками. Шість літ керувався та армія з лютим ворогом України і за тих шість літ тяжкої боротьби заслужила собі в книжці, виданій за гроши української суспільноти одно одніське речення! Так, одно одніське речення на 298 сторінці цеї книжки. А ми знаємо, що видавці цеї книжки, чи точніше ті, що її фінансували, мали в своїм посіданні настільки матеріалів про УПА, що з тих самих матеріалів можна було надрукувати грубу книжку. А про УГБР нема найменшої загадки. Ось так виглядає та наша підготовка на тутешнім ґрунті для української закордонної політики.

Слід тут підмітити ще одне духове наставлення наших батькох провідних одиниць до української закордонної політики: Вони залюбки висказують думку, що, остаточно, якub лінію українська закордонна політика була до війни і під час неї не заняла, то всеодно це не було багато помогло і не було запобігло цьому бігові подій, що опісля наступили.

Таке наставлення є вцілости хибне і люди з таким наставленням повинні здалека держатись від політики. Во цим своїм наставленням вони самі зраджують себе, що мають малу віру і малу пошану до власних заходів, бо - щоб вони не зробили, всеодно в світових подіях це не заважить. Несвідомо вони признаються до прикроого факту, що свою роботу уважають за своєго роду блоф, який не принесе ніякої користі справі, але що треба щось робити, то й вони роблять.

Такий підхід треба з найбільшою рішучістю відкидати. Во неправдою є, що щоб українці в своїй закордонній політиці не робили, то це на світових подіях не заважить. Навпаки, коли українська політика і її підготовка, зокрема в англо-саксонськім світі, до війни і під час неї, була інаквою, то й українські визвольні змагання були на цім дуже скористали, а нині українці малиб далено кращий ґрунт для своєї дальшої діяльності. Ні, Україна не мусить бути мертвим предметом в руках світових політичних грачів. Вона може і мусить стати підметом. Але вона може такою стати лише під кермою тих, що вірють в її підметовість, а не тих, що серед сліз і плачу спихають її до ролі мертвого предмету.

Е.Л.

БЛОФ З КУК-ОМ ВИВАЗИТЬ НА ВЕРХ.

В наших попередніх числах ми кілька разів згадували, що з механічного "обєднання" з вісімох українських політичних партій з цілковито протилежними ідеологіями, які ніби "обєднались" в так званім Координаційним Українським Комітеті в Європі /КУК/, "обєднались за почином і благословенством наших конгресових комітетів - нічого пурпурного не може вийти. І ось не проіснував той КУК іже пів року, а вже розлазиться на всі боки. Читаємо видавництво групи А.Мельника "За Самостійність" і знаходимо в ньому статтю, яка різко осуджує свого співчлена з КУК-у - Українську Революційну Демократичну Партию /УРДП/. До слівно мельниківці пишуть:

"Отже УРДП не лише хоче виправдати свою пояну, а й має амбіції стати в українському політичному небі зорею першої величини. Для досягнення цієї мети ідеологи і теоретики УРДП користаються двома засобами - афірмації і негації.. Вона хоче стати запереченням "епохи націоналізму" і ствердити нову епоху - епоху "революційної демократії" і "демократичної революції". Така "генеральна лінія" цієї партії... Мусимо одразу розуміють тоталізм, як певний відгук аналогічних рухів на Заході. Іншого поняття "націоналізму" для них не існує і про нього вони не хочуть знати і дуже гніваються, коли їм про це нагадувати.. Та помилки УРДП випливають не лише з такого свідомого чи несвідомого змішування понять. Безмежне саможвальство, в парі з негацією всіх інших, як таких, що "збанкротували" тимчасову владу з УРДП в полоні ідей і самогіпнозу".

"Хіба не гарне "обєднання"? Знову ж "Українська Трибуна", що стоїть на платформі УГВР і виходить в Мінхені, Німеччина, містить статтю під заголовком "Весело-трагічна забава", яка далі здирає заслону з цього облудного, а так захвалюваного на нашому ґрунті деякими нашими газетами, "обєднання". Наводимо ту статтю вцілости:

"Ще не вспіли ми обговорити клопіт КУК-у з УРДП, аж ось виходить на як нова буря в шклянці води в куківському товаристві. Цим разом заявляється на арену середовище УНР зі своєю політикою і зі своєю відозвовою-маніфестацією, вміщеною недавно в "Українських Вістях". З цього вийшла "прикра справа", за яку боліє П.К.Боярський в органі так званих мельниківців "За самостійність" /березень 1947/. З приводу цієї справи він, між ін. пише так:

"Прикра справа є вона потрійно. По перше тому, що уряд УНР щодо Координаційного Комітету стоїть на самостійній і окремій позиції в політиці як внутрішній так і зовнішній. Подруге тому, що як нам відомо, дехто, що близько стоїть до уряду УНР, шільно співпрацює з КУК-ом, але не впливає на уряд УНР, щоби він визнав координаційну акцію КУК-у. А по третьє тому вони є прикра справа, що сепаратна політика уряду УНР стоїть на перешкоді консолідаційної акції КУК-у".

"Ми повністю розуміємо розгубленість автора статті й куківських кіл /пише далі Трибуна/ - з приводу такої постави УНР. Вож КУК має "координувати" всю українську політику і в складі КУК-у на 8 "партій" аж п'ять стоїть на становищі УНР, а не тільки дехто, як каже автор і цей уряд стоїть на перешкоді консолідаційної акції КУК-у та веде "самостійну" зовнішню і внутрішню "політику". Виходить, що ці "партії" стоїть на платформі уряду УНР. І як тут не попасті в розпач? Але це ще не все.

"Становище уряду УНР /пишуть далі мельниківці/ від самого початку консолідаційної акції по сьогоднішній день - незмінне. Це становище виявляється в намаганні бети надрядним чинником в українській політиці і підпорядкувати собі весь український політичний світ. З того становища випливає й як внутрішня, так і зовнішня політика уряду УНР, який ніяк не хоче взяти під увагу факт сконалідованого українського політичного світу. Здається, що поза тоталітарними системами - це перший випадок, де виконавчий орган, тобто уряд, намагається підпорядкувати собі речників і репрезентантів волі, чи навіть самого суверена і поза ним веде свою "самостійну окрему політику"."

"Якщо це так /говорить далі Трибуна/ - а воно так і є, то це дійсно якісь "тоталітарно-демократично-республіканський фашизм", що намагається всіх і вся собі підкорити та зовсім не признає демократичної засади, що уряд є тільки виконним органом і більше нічим. Все це було веселе, якби не було трагічне. Крайня пора припинити цю весело-трагічну забаву в уряді і "парламенті" - кінчиТЬ Українська Трибуна.

В іншому числі цієї Трибуни, хоч вона не належить до групи КУК-у, а, як сказано, стоїть на платформі УГВР, був поміщений лист з протестом групи гетьманців-державників, які теж належать ніби до КУК-у і в ньому "обєднуються". Ці гетьманці протестують проти своїх співтоваришів з КУК-у соціалістів, що останні в своїй політичній роботі занадто підкреслють марксівську ідеологію.

Ось так виглядає та "єдність" в Європі, яку так вихвалює наша "Свобода", "Америка" й чимало канадійських часописів, серед них "Український Робітник". Захвалиючи ту "єдність", вони водночас називають "руїнниками" розбивачами", "атаманчиками" і т.п. так зв. бандерівців, а в суті річі прихильників УГВР, які до того "обєднання" не хочуть приступити, бо знають, що воно скінчиться такою самою політичною копромітацією, якою скінчився перший Конгрес Американських Українців. Слідби цілій нації суспільності в Америці поставити собі питання рубом: хто властиво є розбивачем і руїнником?

К.О.

ПРИСЛДАЙТЕ ЖЕРТВИ І ПЕРЕДПЛАТИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
НАШОГО ВИДАВНИЦТВА. НАМ ПОТРІВНО ВАШОЇ ПІДДЕРЖКИ.

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА ТРИ ДОЛЯРИ.

КОМУНІКАТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО БЛОКУ НАРОДІВ.

/Понижче передруковуємо Комунікат Антибольшевицького Блоку Народів, АБН, в який входять представники різних народів, що боряться з деспотизмом Москви. Цей Блок розвинув на терені Європи широку діяльність і його завданням є з одного боку інформувати західні держави про положення іхніх народів під комунно-московською неволею, а з другого - підтримувати духа спротиву і боротьби проти Москви внутрі іхніх народів. У своїх листах до нас провідники АБН піддають думку, щоби такий Блок створити і тут, в Америці, та нам приставити роботу так зв."Славянського Конгресу", що є контролювання Москвою. - Редакція/.

Дня 14 жовтня 1946 відбулося чергове засідання Комітету АБН. У програмі були: Звіт з дотеперішньої діяльності Комітету, 2. План праці на майбутнє, 3. Постанови.

У звітовому періоді /останні сім місяців/ революційно-повстанська боротьба народів підсоветської Європи й Азії проти большевизму йшла далі, набираючи на деяких теренах великого насичення /західно-українські землі, Білорусь, Польща, Східна Словаччина, Кавказ, Туркестан/ та захоплюючи нові полоси /прибалтійські і балканські країни, Дон, деякі московські етнографічні терени/. Повстанці окремих народів координують свої дії, близько співпрацюють між собою, а часто проводять навіть спільні збройні акції /УПА з польськими революційними організаціями НСЗ і ВІН, з білоруськими і словацькими організаціями та ін./ Впари з цим невдоволенням широких народніх мас і спротив большевицькому режимові проявляється в масових саботажах по колгоспах, фабриках і заводах, у зривах ініціованих урядом і компартією різних кампаній та заготівель, у численних ухилах, в ділянках літератури, мистецтва та науки. Боротьба проти большевицького режиму приирає різні форми і часто і часто міняє їх та захоплює все нові галузі складного підсноветського життя.

Організація і розбудова протибольшевицького фронту на зарубіжних теренах поступає також постійно вперед. Комітет АБН встановив і звітовому періоді низку нових зв'язків з еміграційними центрами та середовищами народів підсоветської Європи й Азії, поширив, і зміцнив давні контакти, усправнив іхню працю на різних ділянках. У ділянці пропаганди на міжнародному терені Комітет АБН досягнув значного успіху випрацюванням і посилкою спільногомеморіалу до народів АБН на мирову конференцію в Парижі. Цей меморіал викликав велике зацікавлення та знайшов відгомін і міжнародному дипломатичному світі та пресі.

До популяризації ідей і цілей АБН на внутрішньому і зовнішньому форумі багато причинила видаєнно-пропагандистська діяльність Комітету АБН, що переміг великі і різномірні труднощі та зумів і це дійсно поширити й розбудувати. Журнали "За свібоду народів", "АБН", "Авангард" на рідних мовах народів АБН і головних світових мовах, та "Набат" в російській мові, а далі - видані окремою брошурою - "Декларація АБН", низка листівок і відозв з різними мовами, популяризація ідей АБН у виданнях окремих національних центрів - ось головні прояви цієї діяльності.

Ідеї АБН все більше проникають та вкорінюються в широких народніх масах так на краївих теренах, як і на чужині. Зокрема знайшли ці ідеї сильний і прихильний відгомін у советській армії, внаслідок чого большевицький уряд примушений вести боротьбу з революційно-повстанськими відділами лише при допомозі співідильних військ НКВД. Бійці та старшини советської армії часто в різкій формі проявляють своє

прихильне наставлення до повстанців, є теж чисельні випадки прямого переходу червоноармейців на бік партизан.

Якщо йдеться про еміграційні маси, то мобілізація їх навколо ідеї АБН проходила теж під гаслами солідарності і масової участі в акціях за признання політичним біженцям і виселенцям усіх національностей повноти людських прав та демократичних свобод, а зокрема за забезпечення їм права азилу. Зближеню та взаємопізнанню народів АБН служить їх культурна співпраця, що в багатьох випадках починає вже переходити від припадковості до спорадичності до систематичної пляновості. Таким чином ідеї АБН позначилися на всіх секторах життя народів.

Діяльність АБН знайшла голосний відгук у підсоветському та західно-демократичному світі. Офіційні большевицькі чинники реагують на дії АБН гостро і вороже, натомісъ західно-демократичний світ та широкі народні маси підсоветського світу сприймають ідеї АБН прихильно, як вислів їх найглибших прағнень та хіттєвих інтересів. Безкомпромісова постата супроти большевизму й революції на активістів АБН виправдали себе вповні позитивними досягненнями та залишаються основною напрямною для діяльності АБН в і майбутньому.

У цьому найближчому майбутньому перед АБН стоїть завдання ще більше пожвавити та посилити свою діяльність на всіх краївих та закордонних теренах, в усіх секторах життя союзних народів, щоб у ривалізації двох велітенських блоків на опанування світу, стати потужною силою, яка своїм революційним діяном і прогресівністю в дусі найвищих та найшляхетніших людських ідеалів заважить у вирішній мірі в боротьбі та остаточній перемозі нового світу національної рівноправності і соціальної справедливості для всіх народів і всіх людей.

Комітет виніс низку постанов організаційного та політично-програмового характеру, які стосуються діяльності АБН взагалі, а в найближчому майбутньому зокрема.

Наради пройшли в атмосфері суворої діловості та в дусі широї приязні й дружньої співпраці.

СЕКРЕТАРІАТ КОМІТЕТУ АБН.

/Головою АБН є бувший премієр Правдиння ЗУЗ Ярослав Стецько/.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО ГЕРОЙСЬКУ УКРАЇНСЬКУ ПОВСТАНСЬКУ АРМІЮ!

СКЛАДАЙТЕ ШАРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ НЕЇ!

ЛІСТИ З УКРАЇНИ.

/Двох наших громадян зі стейту Нью Джерзі особисто передали до нашої редакції листи від своїх синів і прохали ті листи помістити з пропущенням таких імен і назвищ, які дали б катам українського народу ключку для їхніх гончих собак/.

Дорогі Тату!

Вітаю Вас нашим християнським привітом Слава Ісусу Христу. Дорогі Тату, доношу Вам, що я лист від Вас отримав, за котрий Вам дуже дякую, бо довідався з нього про Ваше здоров'я і Ваше дальнє життя. Думав, що вже не дочекаємся на Вашого листа.

Що до мене, то я Богу дякувати, здоров! А поводиться мені як хвичайно при Українській Повстанській Армії. Дорогі Тату, пакунка я іще не одержав, але дуже Вам дякую за боре серце. А чи буде можливість Вам колись віддячити, то Бог Святий знає. Та дай нам Боже дочекати спокою, то якось воно буде. Дорогі Тату, не гнівайтесь на Я., що він Вам написав такого листа. То я йому говорив, що сталося, що всі дистають листи, а ми нічого не маємо від Вас. І він Вам певно тому так написав. Він мені деколи дещо помагає. Навіть І. мені дав пару біля, хотій колись був зі мною злий. Дорогі Тату, щоби Ви там часом не повірили в більшевицьку пропаганду, так як деято з Америки пише, бо колибут дійсно так було, то не йшлаби така завзята боротьба. Ми собі вибрали один шлях - здобудем, або згинем, для нас краща смерть ніж неволя. В нас живі не здаються до неволі. Якщо хто часом попаде, то сам себе вбиває, бо ворог не помилує.

Здався мені кожушок короткий, такий, в яким можна булоб і в літі ходити. Во як Вам може відомо тут нема хат, щоби можна було загрітись. Сидимо в лісі, а за цілу зиму був може пять разів в хаті. Боротьба тяжка, але успішна. Дорогі Тату, Ви може того не вірите, бо не бачите власними очима. Але не думаете, що то брехня.

Ви пишете, що мене стягнули до Америки. Якбум був десь в світі, то поїхавби, але звідси, то ні, бо я воюю за те, щоб ту була Америка і напевно буде, тільки дай Боже, щоби всі дочекали. Здоровіть всіх знакомих.

Слава Україні,

Ваш син ...

/Другий лист писаний теж до батька, видно людиною з вищою освітою і адресований до усіх "братів емігрантів". Тільки на кінець звертається кількома словами до свого батька/.

Слава Україні!

Брати Емігранти!

Не я розкошів Ви опустили рідні околиці, де Ви виростали, де виховувала Вас українська маті, де гомоніла українська пісня, рідна мова - щоб на далекій чужині шукати собі праці. Причиною цого було те, що українці не мали своєї держави і тяжкі матеріальні обставини змушували українців покидати рідну землю. Ворог не давав можности жити українцям свободно і в достатках, не дозволяв нам на культурний і економічний розвиток. Своєю політикою доводив до того, щоб український народ був темний і бідний, бо тоді краще його використати.

Сподіємось, що Ви ще не забули рідного Краю і в тій хвилині,

й коли не можете вернути до чного, то всіма силами схочете матеріально помогти нашій визволіній боротьбі.

Про обставини, які існують на українських землях під большевицьким і польським пануванням Вам напевно відомо з газет, але про це все, що тут діється, то треба списати цілі томи і так не описавши всого, по просто бракує слів, щоб описати ворожі звірства.

На східних землях України страшний голод. Люди пухнуть і вмирають з головової смерті. Цілими валками мандрують українці зі Сходу до Галичини, в Тернопільщину, Станиславівщину, Стрийщину, щоби роздобути кусок хліба і привезти тим, що голодні боряться зі смертю єдома. Бувають і такі випадки, що крадуть дівчат, відрізують їм голови і їдять людське мясо.

Для українців в Україні місця не має. Їх місце на Соловках, Сибірі, Казахстані, Росії, по тюрях, катаржник лягерах, тільки не на Україні. Ворог всіма способами і методами винищує український народ, щоб спокійно черпати і користати з величезного багатства України.

"Батько" Сталін, щоби мати всіх українців під своєю опікою, рішив насильно висилити всіх українців, що залізлися в Польщі "демократичній" на схід до СССР. В осені 1945 р. почалося насильне виселення українського населення. Польське військо викинуло всіх з хат і так гнали до кордону, а там перебирала совітська влада. Однаке всіх не вспіла виловити. Люди цілими місяцями втікали до міст і так залишилися до нині. Більшість з них живе в землянках, без засобів до життя. Ворог попалив хати, а майно зрабували. Населення переживає дальше страшні часи. Напади війська польського не вгавають.

Щоби не дозволити ворогам нищити українського населення, 1942/43 рр., повстала на усіх землях України Українська Повстанська Армія, під кермуванням Української Головної Визвольної Феди. Спершу ця Повстанська Армія боролась проти німецьких загарбників, а по їх програній бореться з большевиками і червоними поляками.

Відділи УПА мають за ціль боротись зі всіма ворогами України, аж до здобуття Української Самостійної Соборної Держави, від якої не залежної. Ця довга і затяжна боротьба вимагає від нас великих жертв і зусиль. Однаке краще згинути в боротьбі вільним на полі слави в обороні Батьківщини, як вмирати в неволі.

В боротьбі з ворогами бере участь цілий український народ без клясової різниці - робітники, селяни й інтелігенція. Ворожа большевицька пропаганда кричить на цілий світ, що УПА - бандерівці /назва від імені провідника визвольного руху Степана Бандери/ це бандити, вислужники гітлеризму-фашизму, що пажуть і ріжуть польське населення, заперечують, що самостійної України не може бути, що українська держава вже є вільна в злуці з советським союзом, як одна з республік СССР. Даліше твердять, що УПА дістає піддержку з кордону. Ці всі заявки це брехня. Визвольна боротьба ведеться власними силами без нічієї піддержки. і дорого оплачена кровю. Як УПА вела боротьбу проти німців, то ніколи не може бути їх вислужником. Що відділи карали і палили польські села, то це лучалося не без причин.. В першій мірі, як УПА риришувала покарати деякі села за їхні бандитські напади на українське населення, рана наперед перестерігала ті села, щоби заперестали свої бандитські напади на українців. А коли це не помогало і ті польські села далі нападали, грабили і мордували українських селян, то не можна було безмарно пропускати тих злочинів над безборонними селянами. Тоді відділи УПА карали,

щоб запобігти дальшим мордам і грабункам.

Рівно ж український провід вислав пересторогу до польських підпільних організацій, щоби польське населення не замешкувало тих українських сіл чи хат, з яких насильно польська влада викинула українське населення на схід на голодову смерть. В тому випадку, як польське населення не послухало пересторог і з захланністю занимали добра по українцях - ці села віддли УПА також попалили, щоби запобігти дальному вивозі і щоби ворог не мав можності замешкати українських хат.

З польських бандитських нападів наведу тільки один приклад, який подібний до інших численних нападів: літом 1946 р. на село Улич напала польська банда зі села Вітрилова, Тимашова, Глумчі і Лодини. Під час нападу спалили ціле село і пограбували всю худобу, коні і рухомий інвентар. Стріляли і мордували кого тільки зловили. Переважно старих і жінок бо ці не могли втекти до ліса. Ломили руки, ноги, виколювали очі, відрізували носи, вуха, язики. В одній хаті в трумні лежав мертвівець. Бандити відкрили віко трумни, стягнули убрання, дали кілька стрілів мертвеві в голову і підпалили хату. На цілому Закерзоні /Лемківщині, Посянню, Ярославщині, Любачівщині, Холмщині, Поліссю/, де жило понад 1,200,000 українців, не залишилося ні одне село, яке не потерпіло від ворога. Багато було таких сіл, в яких ворог вимордував по дві і три сотки, а навіть більше, людей. В селі Павлокоша вимордували 316 осіб, в Бихові 150, в Березці 80, в Мацьковичах 200. Таких сіл можна вичислити багато більше.

Помимо цих всіх страхіть і жертв український народ не заломився і не зневірився, не впав на коліна перед лютим ворогом прощати ласки, тільки з гордістю і з вірою в перемогу їде дальше тернистим шляхом, усуваючи всі перешкоди, які стоять на шляху до перемоги. Геройчно бореться УПА з польськими і большевицькими дивізіями за Волю України!

Не всі в світі пізнали большевицьку загрозу, яка готовиться на підбій цілого світу. Є ще й українці в Америці, які вихвалюють большевицький рай, як напр. "Українські Шадени Вісти" в Нью Йорку. Ми свято віримо, що вкоротці почнеться розправа з червоним сатрапом, в якій візьміть участь всі поневолені большевиками народи і ті, котрим большевики думають загрозити. В цій розправі зітрут голову большевицькій гидрі, а на руїнах московського імперіалізму повстануть нові вільні держави. Наші кличі - "Воля народам, Воля Людині! Смерть большевицькій тиранії!"

Героям Слава!

Українець.

Дорогий Батьку, я поки ще лежу, але маю надію, що вкоротці встану. Про Вас пам'ятаю все, але щож, коли ми так далеко від себе. Здоровлю Вас циро і бажаю всого найкращого, Ваш син ...

/Цей лист писаний рукою, а крім нього залиучений теж рукою писаний список тих лікарств, яких нашим героям якнайбільше потрібно.-
Редакція?

ПОСЛІДОВНО І ВИТРЕВАЛО ЙТИ НАМІЧЕНИМ ШЛЯХОМ
/Стаття з Европи для "Вісника"/

Кожний громадсько-політичний рух, без огляду на форми його вияву і без огляду на приняту ним тактику може тільки рости і розвиватися, або меншати і падати. Можливості "передишок", недіяння і непричності, не має.

Українська визвольно-революційна думка має свою історію десятиліт. В час другої світової війни кон'юнктура зовнішньо-політична була крайно непригожа для реалізування цієї думки у формі безпосередньої збройної боротьби. А мимо цього ця боротьба розгорілася до небувалих у нас меж і її посилення можна тільки прирівнати до часів цієї боротьби в роках 1918-20. Боротьба ця велася і ведеться мимо непричності до неї великих імен давніх днів, мимо пророкувань "реальних політиків", мимо їх старань і проти їх старань.

Тут не місце розважувати причини такого стану у нас. Не є це трагічно ані безвиглядно, що на чолі цієї модерної і організованої боротьби станули люди до цього часу як не мало знані, то не призвані. Можна тільки підмітити, що ідея революційної збройної боротьби полонила маси і впягнула їх в цю боротьбу. Темпи цієї боротьби стали такі заворотні, що не можна дивуватися, що висунула вона на чоло людей, які морально й інтелектуально до цієї боротьби дорошли. Не маємо чого боліти, що на провідних постах цієї боротьби не має так міліх докому і так знаних нам всім імен, але мусимо радіти і бути горді, що навіть в так драматичних моментах цієї боротьби народ видає з себе людей, які станули на висоті завдання і ні на момент не випустили керми подій зо своїх рук. Це наш найбільший зиск, як нації.

Боротьба йде далі. Народ стоїть у тяжкому змагу за екзистенцію як народ, а не як аморфна етнографічна маса. Не йде нині про це, щоби Іван чи Петро могли жити, але щоби жити могла українська нація, а перші в ній. Це віра тих, що остали на рідних землях.

А ті, що пинилися внаслідок воєнних дій поза межами рідної землі? - І ті - признаємо це з гордістю - і ті живуть нині тільки цією боротьбою і мрією - самим станути в рядах. Це, мимо всіх старань наших ворогів і таки власних лже-пророків живий факт. Хочете доказів?

Їх досить, хочаби ця афірмація всього, що носить познаки солідарності із незломною поставою краю. Ці святочні картки, ці висліди виборів до таборових рад і т.п.

А наші брати за океаном? - Скажім отверто - вони станули збоку, бо так захотіли ті, яким це із незнаних нам причин на цьому залежало. Але не всі. Перед мною два числа "Вісника" /органу О.О.Ч.С. У. - Ред./ Це неважне, що вони не мають розмірів щоденних газет, не важне, що "друкують" їх власними руками редактори і автори статей. Важкий є дух і наміри станути поруч тих, що в боротьбі.

Модерні часи вимагають модерних, всесторонніх методів боротьби. До тих методів належить теж боротьба словом. "Вісник" це трибуна боротьби вільним і сміливим словом.

Ми оцінюємо справи без сентименту, бо ми інші ніж старе мяг-котіле наше покоління, яке в найліпшому разі вміло терпіти і ридати. Але я мушу признатися, що "Вісник" брав до рук із зворушенням. Я боївся найти в нім тільки те, що находжу у всіх наших періодиках за океаном. І я заспокоївся. Позем "Вісника", мимо його нескладної завнішньої форми /друге число великий поступ/ без порівнання вищий від позему

нашої тамошньою преси. Інстинкт і душа людей зібраних довкруги "Вісника" відкрила їм шлях до спільної мети, шлях той сам, який вибрали маси українського народу по обох боках "залізної заслони", "Вісник" доконав найбільшого діла, яке б'єстивий могли йому поставити: Він врятував добре ім'я українського емігранта за океаном. Українство за океаном живе і хоче жити а це саме найважніше.

І ще одне Вам скажу, дорогі друзі: "Вісник" читатимуть у нас нарівні із другими нашими виданнями. І за це Вам наша вдячність і подяка, що Ви розділені від нас далеким океаном, зуміли знайти із нами спільний шлях. Послідовно і витривало йти наміченим шляхом.

Евген Врецьона,

/Від Редакції: Автор повідомлення статті впродовж десяток літ був одним з найпередовіших націоналістичних провідників в краю, а нині подібне становище займає на еміграції/.

МОСКОВСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ДИКУНІВ ТРЕВА
БИТИ НЕ ЛІШЕ СЛОВАМИ, АЛЕ Й ДІЛАМИ. СЛО-
ВА, ЯКІ НЕ ПІДДЕРЖУЮТЬ ДЛЯ БОЛЬШЕВИЦЬКИХ
ДИКУНАМ НЕ СТРАШНІ. ЇМ СТРАШНІ ЛІШЕ
АРГУМЕНТИ ЗВРОЇ.

ПІДДЕРЖУЄМО НАШИХ БРАТІВ, що зводять
ТАКУ ЗАВЗЯТУ І КРИВAVУ БОРОТЬБУ З
ЗАГРОЗОЮ ЦІЛОГО ЦИВІЛІЗОВАННОГО СВІTU
— БОЛЬШЕВІЗМОМ.

СКЛАДАЙМО ЖЕРТВИ НА МЕДІКАМЕНТИ
ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ.

СЛОВА І ДІЛА

Нераз приходиться нам читати в нашій тутешній пресі думки, на зверж дуже гарні й з поверховною позою великої поваги та розваги. Та, признаємося, ця зверхня поза нас не задоволяє і ми шукаємо в них глибшого змісту й більшої послідовності з боку тих, що ці думки висказують.

Приємно, наприклад, читати статті в "Свободі" з 1 травня і 3 травня ц.р., одна під заголовком "Хочемо Бога - Він наш Батько", а друга "На шляху до оздоровлення українських відносин". В першій статті, як вже сам заголовок говорить, стаття підкреслює важу віри і церкви і при тім завважує таке:

"Самобичування це признака скромності і покори. Від цього починається духове відродження людини, отже її установ ведених людьми. Коли вже мова про "самобичування", то добре було б звернути увагу на різні організації чи одиниці, що свідомо і легкодушно поширювали атеїзм і тим довели до призначення права громадянства безбожництву."

Гарно сказано. Але запитаємо - якіх це партії та організації поширювали атеїзм? - Зрозуміло, що наші соціалістичні й радикальні партії, зо своїм марксистсько-матеріалістичним світоглядом. Український широкий загал остаточно зрозумів їх жідливість і відсунув їх від впливів. Проте "Свобода" й Український Конгресовий Комітет нині уживають своїх впливів, щоб ті атеїстичні партії знов всунути до проводу українського народу, захваляючи європейський КУК, в який власне ті "партії" входять. Де тут послідовність?

Друга статті обговорює "партії чвари і свари" на європейській еміграції й говорить, що до нині важко в них визнатись, хто правильний, а хто ні. Далі в цій статті пишеться:

"При цій нагоді не від речі буде згадати, що українська національна преса в Злучених Державах і Канаді, за малими винятками, не дала себе втягнути в цю внутрішню ~~боржавську~~ полеміку української еміграції в Європі, зберігаючи нейтральність та занимаючи негативне становище до самої гризни."

Сміємо твердити, що воно не так. Українська національна преса в ній і "Свобода", не задержала нейтральності до цієї української партійної полеміки в Європі. Навпаки, вона дуже активно й односторонньо вмішалась в цю полеміку: вона дала почин і заохоту до створення в Європі так званого Координаційного Українського Комітету, коротко КУК, в який втягнули вісім партій, серед них п'яти таких, що властиво вже давно перестали існувати, а відновили тепер свою діяльність тому, щоби всунутись до плянованого проводу українського народу і на рівні з тими угрупуваннями, що мають дійсно силу і пливи, бо роблять корисну роботу, вирішувати найважніші питання українського народу. Також не заховала ні тіни нейтральності та наша тутешня преса супроти так званої "групи Бандерівців", а фактично прихильників УГВР, твердючи її тяжко за неприступлення до КУК-у і звалючи на неї усю вину за ці "чвари і свари". Вкінці дуже одностороннє і жідливе становище та преса заняла супроти подій в краю, наперед до УПА а нині до УГВР, цілковито ігноруючи останню, хоч про неї вже нині говорять навіть найповадніші світові часописи.

Ось так виглядають в ґрунті гарні слова і в ґрунті погані факти.

Ми стоїмо на становищі, що відповідальна преса не сміє говорити, що "не визнається" в найважніших справах її власної суспільності.

Як можна від чужих вимагати, щоби визнавались в наших справах, коли ми сами в них не визнаємося? При дрібці доброї волі можна було дуже добре в них визнаватись, тим більше, що від закінчення війни в Європі вже мине два роки і за той час можна було грунтовно простудіювати той проти ворічний матеріал, що сюди до нас звідтам наливав. Це не така дуже скомплікована справа, як дехто пробує її змалювати. Але лъояльність до громадських справ треба поставити вище від лъояльності до осіб, включаючи власні особи.

- - -

Канадійський "Український Робітник" з 18 квітня ц.р. передруковує статтю під заголовком "Шануймо наших провідників". Стаття зачинається: "Нація, яка не шанує своїх провідників, не може сподіватися, що інші нації будуть її шанувати. Провідники народу - це ті люди, які виреклися власного життя задля служби свому народові. А відомою правдою є, що можен добрий господар своїх слуг шанує і тільки тоді може з них користь мати."

Знову ж в своїм числі з II квітня ц.р. в редакційній статті той сам "Український Робітник" пише так: "Чи Україна має воскреснути до нового державного життя й тоді, коли одна група наказом усім іншим буде занvляти, що ніхто назовні не сміє України заступати тільки - наприклад - "УГВР"? /Диви "Україна Бореться" з 1946 р./ Колиб таңа була постанова всіх державницьких українських груп - добре. Коли ж це "наказ" одної - зле. Во таке може собі сказати котранебудь група. Чим же тоді будемо кращі від тих праділів, що ходили до чужих просити: "Приходьте правити нами, бо наша земля велика й багата та ладу в ній нема? Чи таким способом поступовання - дурним - і пустопорожнім патріотичним славоблудієм державу воскрешати?"

Ось так висказується "Український Робітник" про українських провідників, які залишились на рідних землях, щоби власними грудьми народ перед ворогом обороняти. Бож ті, що залишились на рідних землях, що всеціло себе на службу свому народові віддали, хіба мають найбільше право в імені України говорити, а не ті пересварені емігрантські гурти, які десятками літ за границею в безпечнім місци перебувають й тільки те роблять, що одна другій всілякими способами старається ногу підставити. Ці емігрантські гурти, можний на свій лад, вже нині говорять, що вони одинокі покликані в імені України говорити. Краєвий провід, себто той, що свої впливи опирає на широкий українських масах на корінних землях, заперечує їм це право. Хіба не розумно він робить? Хіба можна всі політичні угрупування, ті, що ведуть працю і мають силу і ті, що не ведуть праці і ходних впливів не мають - ставити на одній площині, не задержуючи між ними ніякої пропорції?

Автім, коли "Український Робітник" має таку засадничу пошану до всіх гурткових провідників, без огляду на їх впливи, то він в ніякому разі не повинен був написати про проф. Григорієва те, що написав. В своїм числі з 4 квітня ц.р. "У.Р." поміщує довгу статтю про цього нашого, вибачте, провідника - Ничипіра Григорієва і в ній між іншим пише так:

"Природа талан йому дала, до вченої публіцистики його тягне, але він не відготований належне; надолужити те, що не далось узяти шляхом систематичної освіти, нелегко, а коли в чоловіка що й скромності нема, то із цього всього виникає зарозумілість, призириство до тих, що освіту мають, та відчайдушне "наплювати мені на вашу офіційну науку". Це отаманія в науці, не менше шкідлива, як і отаманія в війську" ... Але в Празі він насکочив на відважного пр. тибника, Андрія Білопольського, що

не стерпів, підняв руку і заовітив по своїому: , хто з них винен був, не згадай, але в Празі про те руночніладство в формі здачі Г.Н. до кого говорили і то з нескритим радіваженням, бо Н.Г. був вельми непопулярний . По катастрофі Н.Г. до приїзду бельгієців не пішов, а спимися в Празі, постунив на службу до всесильного тоді на чеські гроші Микити Шаповала. Останній так цінив Н.Г.: "Хач дурень, а відданий"."

Нажінець, цікаво буде знати - що написав би "Український Робітник", якщо так якийсь "бандерівець" поступив так, як поступив Андрій Білопольський?

Евгений Ляхович.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ.

Прохàємо зaintересованих звертатися в загально-організацій-
них справах до голови О.О.Ч.С.У. Евгена Блюсмана або до секретаря
Григорія Бакуменка, на адресу Організації, поданої на окладинці "Bic-
hika", або на приватну адресу: Е.Л. 7250 manse st. Forest Hills, N.Y.
Г.В. 3830 Park ave, Bronx N.Y.

В справах організаційних црахаємо звертатись до організатора М.Леськова, на орг. адресі: або на приватну: 190 A - 3 av. Newark, N.J.

В справах фінансових до касира Івана Різника, орг.адреса,
або приватна: 30-02 Broadway. Astoria. L.I.N.Y.

В справах харчових посилок і піддержок наших виселенців прохаемо звертатись до Тима Рудого, гуманітарного референта, на орг. адресу, або на приватну: 33 Continental ave. Bellville, N.J.

Громада Рудий має звязки з різними українськими організаціями на скитальнині в Європі і він може послужити радою та вказівками, як та куди висилати посилки, щоби підтримати тих осіб, які, не звертаючи уваги на нинішні вадки і непевні часи таки далі працюють в напрямку визволення України.

В справах редакції "Вісника" звертатись до редактора Е.Ля-
ховича, на вище подану адресу.

В справах адміністрації "Вісника" звертатись до Йосифа Труша, на орг.адресу або на приватну: J.T. 21⁹ E. 6 st., New York, N.Y.

ВІДЧИТ В НІСАРКУ.

Дня 3 травня ц.р., заходом місцевого Мінічного Допомового Комітету, відбувся в Січовій Гали, відчит, який виголосив прибувши недавно з краю п. Ігнат Білинський. Бесідник в воєнних роках брав активну участь в революційні боротьбі України, перейшов усе лихоліття й був свідком усіх подій, що мали там місце. Він докладно зясовував усе на основі фактів, змалюючи перед присяжними геройську боротьбу України за її незалежність. По відчиті відбулися запити і відповіді, які подрібно вичерпували ріжні важні справи. Відчiv викликав додатне враження і скріпив усіх в переконанні, що ніяка сила не зламає духа українського народу, він буде боротись кочби серед найтяжчих обставин і не заперестане цієї боротьби доки не осягне своєї незалежності.

Вічем проводила голова Комітету пані Білас, а секретарював громадський Т.Рудий. По ~~жажухах~~ відчіті приявні зложили датки на медикаменти для УПА і на харчеві посилки для виселенців, в сумі \$70.

XXXIX KXK XKK KXK X

ДАЛЬШІ ВІДЧИТИ.

Ньюорський відділ О.О.Ч.С.У. приготовляється також з подібними відчитами, який влаштували нюарчане. Також закликаємо усі наші громади поза Нью Йорком, щоби скористали з нагоди і сами влаштували в себе відчит, на якім гром. І. Білинський, як наочний свідок великий по-дій передає ім те, що сам бачив і пережив.

На адресу Організації прибуло з архіву Української Головної Визвольної Ради поверх сотня сригінальних фотографій з краю, з діянь Української Постанської Армії, як теж фотографії звірського знущання над українським народом з боку німців і більшевиків. Ці останні знімки, як ось ряди повішених українських хлопців, трупи роstrіляних, і момент дострілювання раненого, що вспів іще підніматись та пробував втікати - роблять сумне потрясаюче враження. Зате знімки сотень і курінів знаменито вишколеної Повстанської Армії піддержують глядача на дусі, бо він бачить, що український народ не приймає тих звірств безоборонно, а творить проти оборону, яка на взір колишніх козаків бореться з сучасними монгольськими ордами та карає кривди народі.

Коли ж якас з громада бажала влаштувати відчит, запрошуєчи гром. І. Білинського, ми можемо вислати ті фотографії для перегляду приявних. В справі відчитів звертатись до Організації.

Набуття газет і видавництв: Повідомляємо зацікавлених, що відомий наш громадянин, керівник радієвої стації і власник крамниці "Наш Базар" при 151 ав. "ЕЙ", Петро Задорецький, має на складі видання "Українсько-Трибуни", що виходить на скитальні в Европі, як теж має чимало і інших книжок, брошур та образів, що недійшли з Европи. Прямохаймо в тих справах звертатися до нього, а він поможе словом і ділом.

Управа О.О.Ч.С.У.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА!
НЕХАЙ БОРОТЬБА УКРАЇНИ ЗА ЇЇ ІДЕАЛИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ!
НЕХАЙ ВОНИ ТАМ ВІДЧУВАЮТЬ, що ми з ними.
БОРОТЬСЯ З ЧЕРВОНОЮ ЯЗВОЮ - ЦЕ ОБОВЯЗОК КОЛНОГО АМЕРИКАНЦЯ.

ПІД ЦЕРГУСТЕ ТАКОЖ О.О.Ч.С.У. І СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД, щоби ми могли продовжати нашу РОБОТУ.

**ЗІЗНАННЯ ПОЛЬСЬКИХ ЧЕРВОНІХ ВОЯКІВ
ВЗЯТИХ В ПОЛОН УПА.**

Українська Пресова Служба подає:

Своєчасно подавали ми у всіх трьох серіях наших бюллетенів /українській, англійській, французькій/ точний опис і річеві дані про нелюдське масове вбивство українського населення у селі Завада Морохівська б. Сянока, що його доконали відділи польської армії /ВП/ під безпосереднім керівництвом советських армійських старшин і НКВД. Про цю подію зложив Генеральний Секретар Закордонного Представництва УГВР окрему протестаційну ноту в ОН та предложив всі матеріали, в цій справі. Сьогодні опубліковуємо дальші матеріали, а саме, - один з відділів УПА розбив групу вояків ВП, що грабувала село Волицю, повіт Сянік. Декількох полонених вояків з цієї групи призналися, що брали участь в акції в с. Завадка Морохівська. Пресова Кватира УПА - Захід, передає короткі витяги з тих зізнань у польській мові. Ось вони в перекладі на українську мову:

Протокол ч. I.

Павловський Володислав, уродж. 3.У. 1925 в с. Бушани, пов. Вроцлав, син Станислава і Клементини Вронецька, римо-католик, поляк, освіта - 4 класи народньої школи, рядовик 34-го полку ВП в Сяноку.

Зізнання.../короткий витяг до справи Завадка Морохівська/:

"Наш другий баталіон одержав дня 24 січня наказ від полковника Плюто виїхати в напрямі сіл Морохів, Мокре, та Завадка Морохівська. В звязку з цим ми одержали виразний наказ забрати в українців - мешканців цих сіл - взуття та взагалі все, що тільки може попадти під руки. Наступного дня одержали ми знову наказ іхати до Завадки Морохівської, щоб спалити ціле село. На цю пору в с. Мокре перебував ще один баталіон, що на випадок потреби мав прийти нам з поміччю. З нашим другим баталіоном були там в цій акції 20 працівників УБП /Ужгород Безпеченства Паньства-вого/ з Сянока.

Головне завдання в селі виконували 4-та та 5-та компанії. Вони перед виїздом з Сянока одержали ще окремі інструкції. Що це були за інструкції, мені не відомо. Моя 6-та компанія мінометів та компанія важких скорострілів зайняли становище кругом села. Нашим завданням було охороняти ті компанії, які переводили акцію в селі. Тому теж я особисто не брав участі в цьому, що діялось в селі".

/Власноручний підпис полоненого/.

Протокол ч. 2.

Кутило Францішек, уродж. 15.У. 1918 р. в Камені, пов. Ніско, син Теофіля і Софії Курдзель, римо-католик, поляк, освіта - 6 клас народньої школи, хорунжий ВП, 5-та компанія, 34-ий полк, 1-а дивізія в Сяноку.

Зізнання.../короткий витяг до справи Завадка Морохівська/.

"Від місяця вересня 1945 я брав особисто участь у всіх більших акціях терористичного і граункового характерів, з метою змусити українське населення до виїзду з таких сіл: Рубрівка Руська, Сянічок, Загутин, Прусин, Сторожі/ Великі, Сторожі Малі, Завадка Морохівська і врешті - Волиця, де я попав в полон до УПА. Терористично-граунковими акціями для приспішення висилення українців найчастіше ~~керів~~ав поручник Левіцькі та його заступник Могульські. На такі акції проти українського населення виїзджав найчастіше перший баталіон в околиці містечка Буківсько. Повертаючи з такої акції, вояки продавали награбовані речі та влаштовували пияцки. Під час перебування нашого третього баталіону брали ми участь в акції насильного виселювання сіл Трока і Тиляві. Поручник Левіцькі, що командував акцією виселювання українців, має в себе дужебагато награблених речей. Дня 25 січня під час акції на Завадку Морохівську наш бата-

ліон був в залозі в селі Мокре та мав за завдання прийти з помічю другому баталіонові, що пішов на Завадку Морохівську. З ції причини я не брав участі у масовому вбивстві мешканців с.Завадка Морохівська."

/Власноручний підпис полоненого/.

Протокол Ч.3.

Кузма Бронислав, уродж. 13.X. 1917 р. в Ленінграді, син Гнати та Адольфіни Котель, римо-католик, білорус, підпоручник ВП, 34-го полку, 8-ої дивізії в Сяноку, освіта - 7 клас народної школи, командир 5-ої компанії, 2-го баталіону.

Зізнання.... /короткий витяг до справи Завадка Морохівська/.

Примітка: Кузма Б. спершу не хотів признатися, що особисто брав участь в акції на Завадку Морохівську. Щойно як жовнір з його баталіону, Павловські В. заявив йому, що він, підпоручник Кузма, командир 5-ої компанії, також особисто брав участь в акції на Завадку Морохівську та пригадав йому деякі деталі, тоді Кузма признався та почав обширно зізнавати:

"Командир нашого 34-го полка це советський полковник Плюто. Командиром другого баталіону, до якого належить моя 5-та компанія, є капітан Гутовські, теж советський старшина.

"Зі своїм баталіоном брав я участь в численних акціях насильного виселювання українського населення, м.ін. теж в селі Прибишів. Ми мали наказ безоглядно вигнати з села усіх українців, а іхнє майно забрати на підводи та вивести да касарень нашого баталіону.

"Про бандерівців я чував часто, що їх є дуже багато. Недавно говорили мені, що з України прийшла свіжа група в силі 6 тисяч людей. Знаю, що вони воюють за незалежність України проти Советів. Ми мали гострий наказ нищити їх усім силами, де це тільки є можливим.

"Дня 23, або 24 січня видано нам наказ вирушити на села - Морхів, Мокре, Завадка Морохівська. Капітан Гутовські дав наказ забирати в мешканців все, що можливе, а передусім взуття. Згодом ми переходили до Завадки Морохівської. По дорозі ми заважили ненадійно одного бандерівця, що виходив з лісу. Старший стрілець Купчинські з 4-го баталіону вистрілив і зіранив його. Ранений впав. Капраль Ольшевські з 4-ої компанії та ще двох вояків забігли дорогу раненому та прискочили до нього. Вояк Осм'янчук В. з околиць Бяlostоку, літ 27, розпоров раненому живіт та порубав голову. Інші теж били і калічили раненого. Вбитому стягнуло чоботи, плац, та збрали гроші, не пригадую собі скільки.

"Згодом ми увійшли в Завадку Морохівську. Там почали ми робити те саме, що й в інших селах, виконуючи накази командира баталіону Гутовського. Однаке тут заскочив нас відділ УПА. Вивязалася сутичка. В цій битві ми втратили 21 чоловік, в тому 13 вбитих і 8 ранених, а крім цього вози з кіньми та два міномети.

"Наступного дня полковник Плюто видав другому і третьому баталіонові наказ спалити Завадку Морохівську. Другий баталіон відійшов до Завадки Морохівської, третій в цьому часі був в залозі в с.Мокре. Згідно з наказом полковника Плюто акцією в Завадці командував капітан Кзира, хоча його баталіон був на цю пору в с. Мокре. Наш баталіоновий командир, капітан Гутовські, був цим разом при третьому баталіоні. В середину села вдерлися 4-та, 5-та і 6-та компанія. Вони палили хати і вбивали мешканців. Компанія мінометів і важких скорострілів зайняли позиції кругом села, щоб ніхто не міг зтечі, та щоб нас не заатакували ззовні бандерівці. Я зо своєю компанією низив середню частину села. Тоді особисто я вбив одного українця, приблизно років 40. Я пробив йому багнетом живіт, а потім проколов його ще кілька разів, бо він просився, щоби його добити. Більше нікого я не вбив. Були однаке між нами такі, що радо брали участь в тій різні. Вони вбивали дітей, виколювали очі, відрізували жінкам

груди. До таких садистів належав в моїй компанії плутоновий Міхалевіч, років 28-29, як теж у шостій компанії капраль Романовський, років 25. В акції вбивання мешканців Завадка Морозівська брали участь такі старшини: Кузьма В. я, поручник Чорлецький /років 24/ підпоручник Бєгдановіч поручник Колис /років 35/ підпоручник Кісель /років 29/ харунжий Островський /років 40/. Наступного дня після спалення Завадки Морозівської і вимордовання великої частини її мешканців, нап другий баталіон одержав від полковника Плuto за зразково переведну акцію, похвалу."

/Власноручний підпис полоненого/.

Числа говорять.

Українська Пресова Служба подає:

Пресова Кватири УПА подає деякі статистичні дані про бульєвицький терор в Україні. Веремо лише один виняток:

За час від 17 липня 1944 р. до липня 1945 р. на просторі районів - Лопатин, Радехів, Сокаль, Мости Великі, Рава Руська, Немирів, Магерів, Жовква, Куліків, Ярмічів, Камянка Струмілова, Ново-Милятин - увязнено 3472 українців, вивезено на Сибір 2133 українців, в тому: 898 жінок, дітей до 14 років - 601, чоловіків 624. Цих останніх не попало багато, багато подалось в УПА, а інші скриваються. Переважно вивезено старих. ~~Багато~~ Іхні житла зруйновано. Замордовано 1917 українців, в цьому 1630 чоловіків, 120 старих, 99 жінок, 68 дітей нижче 14 років. Спалено і знищено 2706 будинків. Змобілізовано до ЧА 14,392 українців. Знищено 40 церков та увязнено 28 священиків. Розколапо 545 могил українських героїв, або зрізано на них хрести. Спалено 136 культурно-освітніх бібліотек, а на їх місце понасаджувано советські пропагандистські писання. В тому самому часі переведено 3522 облави на села та 204 ширше закроєних облав на поля і ліси. В цих облавах уживано різних родів зброї, як артилерії, танкеток, автоматів, літаків. Крім цього ~~живано~~ дуже часто двометрових сталевих дротів для ~~живання~~ криївок і землі.

Це руїну доводять ще такі дані: бульєвицька Москва забрала з цих районів приблизно 83,655 сотнарів збіжжя, 158,413 сотнарів баранини, 44,650 сотнарів паші, 18,469 сотнарів мяса та 126,510 кубометрів дерева. В цей спосіб бульєвицький загарбник перевишив грабункову господарку гітлерівської Німеччини.

000000

НАША ПЛЯТФОРМА.Заклик до Зізду О.О.Ч.С.У.

На останніх зборах Головної Управи Організації Оборони Чотирьох Свобід України ухвалено відбути свій перший рівний Зізд дnia 30 серпня, в неділю, один день перед Лейбор Дей. На цей Зізд рішено запросити представників усіх наших національних товариств, щоби разом з ними провірити головні ідеольогічні засади нашої Організації, її програму праці і разом накреслити подрібний план дальніої праці. Точна програма цього Зізду, час і місце, будуть проголошені пізніше. Та вже тепер запрошуємо представників і гостей, щоби приготувались до участі в цім Зізді і заздалегідь, подбали про висилку свого делегата.

Зізд цей може бути успішний не лише тоді, коли на ньому буде приявне велике число учасників, але й тоді, коли заздалегідь ті делегати знатимуть головні засади на яких вони і ми стоять, та до чого мають прямувати, що і з нарад, вийшло найбільше користі. Тому окремим є, щоби делегати вже заздалегідь були обзнакомлені з засадами нашої ідеольогії, та нашими напрямними. Без цієї основної згоди, осягненої іще перед зіздом, ми не зможемо осягнути повного морального успіху. Тому Головна Управа рішила вже тепер, в цім заклику, подати головні засади нашої Організації й уможливити нашій суспільності вже заздалегідь з ними познакомитись, їх докладно передумати та виробити собі про них думку.

Наші головні засади.

1. Як ми вже раніше кількаразово зазначували, ми є всеціло американською Організацією, зложену з українців та осіб українського походження, що зороже відносяться до всякої суспільної диктатури, зокрема комуністичної, яка в теперішню пору є не лише найжахливішим ворогом українського народу, але є теж поважною загрозою для Америки і її традиційного демократичного устрою. Тому нашим найголовнішим завданням є тут, на американському ґрунті, серед нашого осередовища, поборювати усіма легальними засобами комунізм і рятувати наших людей від цієї сучасної суспільно-політичної недуги.

2. Найкращими засобами цієї боротьби в нашім осередовищі буде це, коли ми представлятимемо нашим людям ті звірства, ті страхіття і ту нужду, в яких загнав комунізм людей там, де він захопив владу. Український народ є багатомовним прикладом цієї диявольської течії, якою є комунізм і представляючи терпіння українського народу ми демаскуємо теж комунізм перед нашими власними людьми та перед світом і вказуємо на те провалля, яке існує, якіх приманливою комуністичною пропагандою і жахливою дійсністю.

3. Уважаємо, що український народ повинен бути вільний від усіх чужинецьких окупацій і повинен захистити свободним державним життям, якого він від віков прагне та за які поносить тяжкі жертви. Свобода українському народові належиться вже хочби на основі ідеалістичних зasad проголошених в Атлантичськім Чартері президентом Америки. Відрорвання України від Росії матиме дослатній вплив також на успокоєння цілого світу, бо віковий російський імперіалізм в той спосіб раз на все матиме підкопане діоріння.

4. Тому нага Організація попиратиме внутрішню боротьбу українського народу до його самостійності, як теж попиратиме всі інші акції, свої і чужі, які прямували до цього.

Наші внутрішні завдання.

Вище сказані точки є загальникового характеру і ми здаємо собі справу з цього, що в тій формі вони можуть бути одобрені, а в багатьох випадках вже є одобрені, усіма нашими національними тутешніми угрупуваннями і то навіть такими, з якими нам тепер приходиться дискутувати і висказувати завважи на іхню роботу. Цей факт викликає потребу означити наші засади точніше.

Всі ми знаємо, що українські еміграційні центри, партії і організації нині переживають глибоку кризу. Майже всі вони є пересважені між собою, чи ідеольгічно розеднані. Це розбіднання набирає в багатьох випадках дуже драстичних, нищильних форм, бо вено відбивається і на зовсім чужі терени, та в засаді підкопує повагу українського народу та його політичних аспірацій. Супроти цього, одною з головних засад є прямувати до справжнього обєднання українських політичних сил, до обєднання на зовсім відмінних засадах і зовсім іншими методами, ніж до цього прямують на еміграції, як теж в Америці та Канаді певних відсоток нашої організованої суспільності. Бо що дотеперішні методи десь мусять мати якусь основу хибу, вказує саме життя, яке зіпхало всі наші дотеперішні спроби обєднання до цілковитої невдачі.

Щоби осягнути справжнє обєднання, на нашу думку, треба зачинати від найголовніших засад і ідеї, іх узгіднювати й ступніво переходити до менші важливих справ, а кінчати на особах та іх характеристиках.

Перш усього уважаємо за передумову хочби найменшого успіху в нашім політичнім обєднання це, що треба нам усім приняти засаду першенства, чи примату, ідеї над особою. Особа є другорядним чинником і важкою вона є лише настільки, на скільки йде по шляху реалізації якоїсь правильної ідеї. Нам не важко, які особи ведуть нині керму українського народу, як вони називаються, скільки їм літ, які іх попередні заслуги і т.п., тільки важко нам, чи ті ідеї, ті засади ті ціли, до яких вони прямують є правильні і чи вони якслід поступають в реалізації тих цілей. Особа є явищем переходовим, можна навіть сказати хвилевим. Ідеї є явищем сталим. Особа може вмерти, заломитись, вичерпатись з сил, зійти з правильного шляху. Через те ніяк не повинна заломитись і зійти з правильного шляху ціла організація, що ту ідею реалізувала.

Тому саме ми переконані, що це першенство ідеї над особами треба нам всюди найрізкіше підкресляти. Люди є помилні, склонні до гріхів і до заломання. Вони також вибиваються з сил і фізично вичерпуються. Поставивши особистість повище ідеї, ми останню наражаємо на всі ті небезпеки, на які з уродження є наражена смертельна людина. Навіть найсильніші серед найкультурніших народів особи часто заломлюються і від даного руху відпадають. І щастя, що відпадають. Бо тому, що вони від даного руху відпадають, той рух може далі існувати і далі діяти. Колиб яксь рух дану особистість так цупко звязав з собою, що не міг ії відсунути, хоч вона послабла і заломалась - то той рух мусить також заломатись і пропасти. Серед такої системи даний рух не може акумулювати здобутків, заховувати попередньо зробленої роботи, а навпаки, ту роботу, зроблену попередньо, він сам нищить. На руїнах тоді виростає новий рух. А колиб цей новий рух знов звязався нерозривно з особистостями - його чекає та сама доля.

З приქістю мусимо ствердити, що таке явище дуже часто мало місце серед українського народу і серед тих, що з нього вийшли. Тому саме поставлення нашої громадської роботи на засаді ідеї, а не на за-

саді особистості уважаємо найголовнішою передумовою.

Але, віддаючи першенство ідеї, а не особі, ми ще тим не відкидаємо вартості особистості як такої. Навпаки, твердимо, що індивідуальність, чи особистість, відграє в щиттю людей, зокрема в їх політичнім поступі, величезну роль. Але ми віримо в головну зasadу християнської фільософії, що справжня індивідуальність, чи особистість, може вирости лише в службі життя високого ідеалу, а не в службі самої для себе. Іншими словами, людина, а навіть цілий народ, може вирости на велику личе тоді, коли свої сили спрямує для служби якісь великий ідеї, а не коли служить сама собі. Це значить, що хоч признаємо важу особистості, проте заховуємо зasadу першенства ідеї над особами.

Примінюючи цю зasadу в практичнім житті, заявляємо, що ми не піддержуємо ні в краю, ні тут, осіб, тільки ті цілі і ті завдання, які дані особи в теперішню пору переводять, а які ми уважаємо за правильні. Коли ці особи зійшли з теперішнього шляху і почали робити не те, що нині роблять, а що ми уважали б за шкідливі - ми перестали б їх піддержувати. А як було сказано, можливість, що смертельна людина все може зійти з обраного шляху, є реальна. Таке дуже часто лучається серед інших народів, те саме може лучитись серед українського народу і з природу цього не можна попадати в розпушку та огірчення. І ми не попадемо в огірчення, коли все будемо памятати, що в нашій громадській роботі ми не піддержували осіб, тільки ідеї. Коли якась особа зробила промах, так щож - хай друга керму перебирає і хай сама праця не терпить на цьому.

Тому саме, що це першенство ідеї над особами в нас іще дуже слабо приняте, серед нас існують роздори і годіся сягнути єдності. Бо єдність пробують в нас сягати починаючи від особистостей, від ругорядних речей, мовляв - "нехайби лише разом зійшлися до одної кімнати і разом засіли до одного стола, а там якось то буде". І бачимо, що кожний раз ці надії розвиваються і нічого з цього не виходить.

Бо під напором широкої суспільної опінії, яка зовсім слушною тої єдності прагне, розсварені й ідеольгічно розеднані групи навіть коли зійдуться разом до одної кімнати а навіть виберуть один спільний комітет, по певнім часі, коли на чергу приходить дійсна робота - вони знову розлітаються. Во в праці обєднати людей може лише одна ціль і одні способи цеї праці. Коли цього нема, то як вони можуть спільно працювати.

Дуже часто лучається і таке, що щоби розеднання не виринуло, штучно "обєднані" люди бояться братись за дійсну працю, відчуваючи небезпеку, що зараз повілазять різниці і та "єдність" розлетиться. Тоді вони западають в нечинність, аби заховати зверхній ілюзію єдності.

Брак ставлення ідеї понад особами є нашим первородним гріхом, який мститься впродовж довгих років, а може й віків, на нашій громадсько-політичній ниві.

Але, щоби якась ідея могла бути обеднуючим чинником, вона мусить бути виразна. Коли якась ідея висказана в захальниковій формі, вона так само небезпечна, як брак всякої ідеї. Вже напочатку ми дали зразок, що дані ідеї можна представляти в такій формі, що на неї ніби всі погоджуються. Проте це загальникове скоплення ідеї не охороняє нас від прикрих внутрішніх терп'їв і розколів. Тому дану ідею треба означувати до найменших дрібниць. Щойно погодження на таку одну виразну ідею дає основу для дійсної плодючої єдності.

Наші конкретні ідеї.

Ми віримо, що найбільше користі для визвольних змагань України

поза її границями можна буде ссягнути лише тоді, коли наші політичні центри будуть свою роботу опирати на потребах краю і коли в імені України будуть говорити люди, яких уповноважують до цього краю. Во український народ в львівській частині мусить сам рахувати на власні сили і сам боротись. Найкращу поміч йому можна підати лише через ті його рідні сили, які самі боряться. Завданням усіх, що бажають волі України, є скріплювати ці сили морально і фізично. Колиб' точка тяжести проводу українського народу була перенесена за кордон, поза корінні території українського народу, з цього вийшов пікода. Во вогні боротьби мусить відбуватися селекція проводу, добір або усування провідників. І ці найвищі провідники мусить ділити долю й недолю цілого воєнного загалу і жити їхньою духовною напругою. Керувати революційною боротьбою зза кордону малобіжні, деморалізуюче значення для краю, як це нераз в минулому виявляли тверді факти.

Маючи ча уважі сказане, уважаємо за дуже відрядне явище створення на українських корінних територіях збройну силу України в формі Української Повстанської Армії, як теж створення політичного правління в формі Української Головної Визвольної Ради. Також вцілості одобрюємо політичну платформу цієї Ради, яку нижче передруковуємо. /Перший раз ми друкували її в нашім першім Обіжнику/. Тими вчинками український народ задемонстрував свій глибокий політичний розум і свою політичну зрілість. Це був одинокий правильний шлях, яким український народ в тих важких часах міг піти. І цей вчинок повинні цілою силою підтримати всі наші політичні угрупування, що бажають волі Україні. Во, без пересади скажемо, це був геніальний крок, який нас наповнив гордоцами. Щераз повторяємо – це був одинокий розумний шлях. Колиб' це не було зроблене, то нині залишилося в нас лише сумне побажання – чому цього не зроблено?

УГВР не відкидає ні одної політичної групи, коли та бажає підчинитись боєвому краєві і станути поруч з ним до геройської боротьби з комуно-московським деспотом. УГВР теж не відбирає нікому його соціальних поглядів, лише вимагає, щоби в нинішню ватажку пору залишили всілякі соціальні спори на будуче, а тепер підчинитись найвищому Приказові нації – до боротьби, до зброї.

Факт, що в нинішню пору в УГВР відіграють передову роль націоналісти-революціонери – є зовсім зрозумілій. Так воно і повинно бути. В нинішні криваві роки боротьби на смерть і життя нації повинні передову роль грati ті, що довгими роками проповідували геройську ідеологію, що сами в цій боротьбі роками заправлялися. Булоб дивним і нельоїчним, колиб' воно було інакше. Зате шануємо Організацію Націоналістів Державників, з С.Бандерою на чолі, що підчинила себе УГВР признавши тим примат краю над закордоном, і що інших наклонює до цього самого. Підкресляємо, що уємо їх за їх вчинки, за їх правильні потягнення, а не за їх особи, що називають себе так, чи інакше. І з також самою пошаною ми віднеслися до всіх інших наших провідників, колиб' вони те саме зробили.

Та, признавши УГВР як найвищий український провід, що керує визвольною боротьбою України, ми ще тим не говоримо, що їй підчиняємося. Ми цього не можемо робити, а її не потрібно цього робити. Але признавши її за провід України, ми моємо багато, посередньо через неї, українському народові помогти, не поповнюючи ні найменшого нельояльного вчинку супроти нашої її Америки. Зокрема нині обовязком кожного американця є поборювати комуністичний імперіалізм та підкорчувати його розгонову силу. Піддержуючи українську визвольну боротьбу, ми водночас ступаємо по лінії чисто американських інтересів.

Признаючи УГВР за провід України ми також в засаді не відкидаємо критики на її адресу. Критика, що опирається на добрій волі і на

фактах є дуже оздоровляючим чинником. Коли хтось має якісь факти, що їх треба буlob видвигнути шляхом річевої дискусії, може і повинен це робити. Але в першу чергу мусить виявити супроти неї добру волю. Щойно тоді ця критика буде конструктивна, а не деструктивна. Колих чиясь критика, чи цілковите промовчування цеї Ради, цієї одиномої реальної сили українського народу, ставить собі за завдання не поліпшити її, тільки знищити, то таке поступовання уважаємо за наригідне і будемо його поборувати.

УГВР це одинока надія українського народу. Відмінте її, а в визвольних змаганнях України залишиться цілковита порожнечка, залишиться лише пересварені емігрантські гуртки, без одної ідеї, без одного плану, хоч з величним претенсіями, які не лише ворогують між собою внутрі, але цю крайню ворожнечу видвигають на міжнародній грунні. Знищивши УГВР, треба буlob поспішно другу на її місци створити. Та чи після знищення першої, можна буlob другу створити? Хай на це дадуть відповідь ті, що її низдять. Нинішня УГВР це зусилля цілого українського народу. Він створив те, що серед тих важких умовин міг створити. А ці, що знаходяться в ній лише хиби, повинні піти до краю, на корінні українські землі і звідтам направляти та, що їм за границею видається шкідливим. УГВР в краю чекає на них з відвертими руками. Вона пригорне всіх, що не бояться ворогові ноло наставляти і кожного, відповідно до його здібностей, наділити належним становищем.

Цілі і завдання УГВР.

1. Обєднати й координувати дії всіх самостійницьких визвольних сил українського народу на всіх землях України та поза ними для національно визволеної боротьби проти всіх ворогів українського народу, зокрема проти московсько-большевицького і німецько-гітлерівського імперіалізмів, / Ця жувала мала місце три роки тому,- Редакція/, та створення Української Самостійної Соборної Держави.

2. Визначати ідейно програмові напрямні визвольної боротьби українського народу.

3. Керувати всією національно-визвольною боротьбою українського народу, аж до здобуття державності й створення органів незалежної державної влади на Україні.

4. Репрезентувати, як верховний всеукраїнський центр, сучасну політичну боротьбу українського народу в краю і за кордоном.

5. Покликати до життя перший всеукраїнський державний уряд та скликати перше всенародне представництво.

Основні ідеїно-програмові принципи.

Збереження життя нації, національної єдності й культури - це перша й найвища ціль всієgo здорової національного організму. Українська суверенна держава є головного запорукою збереження життя і нормального розвитку нації і її громадян.

Тому українська нація в цей час повинна віддати всі свої сили на здобуття і закріплення власної держави. Її політично активні українські чинники повинні сконсолідовуватись в боротьбі за самостійну українську державу, усунувши всіякі суперечні питання соціально-політичного порядку, які без здобуття власної держави не мають під собою реального ґрунту.

Боротьба за національну самостійну державу може бути успішна тільки при умові, що вона буде проводитись незалежно від політичних впливів сторонніх сил.

На тій підставі УГВР визнає такі принципи своєї діяльності:

І. УГВР прямує до відбудови Української Самостійної Соборної Держави на всіх землях українського народу засобами боротьби проти всіх ворогів державної самостійності українського народу, зокрема проти большевицьких і німецьких окупантів, та співпраці з усіма прихильниками такої самостійності.

2. УГВР твориться на принципі повної політичної незалежності своїх прагнень від впливів сторонніх сил і чинників.

3. УГВР об'єднує всі провідні політичні елементи незалежно від їх ідейного світогляду та політично групової приналежності, що стоять на грунті політичної суверенності української держави та політичної незалежності українських визвольних прагнень.

4. УГВР приймає для обеднання національно-визвольних українських сил, у боротьбі за УССД таку політичну платформу:

а/ забезпечення народно-демократичного способу визначення політичного устрою в українській державі шляхом загального народно-го представництва,

б/ забезпечення свободи думки, світогляду, віри,

в/ забезпечення справедливого соціального ладу в українській державі без клясового визиску й гноблення,

г/ забезпечення розвитку української національної культури,

д/ забезпечення справжньої законності в українській державі й рівності всіх громадян перед законом.

д/ забезпечення всіх громадянських прав усім національним меншинам на Україні.

е/ забезпечення права рівних спроможностей на освіту для всіх громадян,

е/ забезпечення у трудовій господарській діяльності для всіх громадян вільної ініціативи, регульованої вимогами і потребами цілості нації,

ж/ забезпечення вільної форми трудового земле-користування з визначенням мінімальних і максимальних розмірів для вільного землекористування.

з/ усунення основних природних багатств країни: землі, лісу, вод і підземних скарбів з передачею рільних земель в користування трудогліборобським господарствам,

и/ удержання важкої індустрії і важкого транспорту, передача кооперативним обеднанням легкої і харчової індустрії, право широкого вільного кооперування дрібних продуцентів,

й/ забезпечення вільної торгівлі в унормованих законодавством межах, індивідуальних ремісничих варстатів і підприємств,

і/ забезпечення вільного розвитку ремесла та права на творення індивідуальних ремісничих варстатів і підприємств,

к/ забезпечення права на вільну працю для фізичних і умових працівників і забезпечення охорони інтересів робітництва соціальним законодавством.

5. УГВР провадитиме свою боротьбу за УССД в союзі зі всіма поневоленими народами Європи й Азії, які боряться за своє визволення і визнають право України на політичну незалежність.

6. УГВР змагає до порозуміння і прагне мирного співжиття з усіма сусідами України на принципі взаїмного визнання права на власні держави на етнографічних землях кожнього народу."

Така платформа УГВР. Подаємо ці речі для докладного передумання нашої суспільності і щоби на нашім надходячім Зізді ми вже могли зійтись в основі обеднаними.

ГОЛОВНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ.

Опір."СТО ДОЛЯРІВ"/Стаття надіслана з Європи для Вісника/

Це ніяке поквітування, а лише ствердження факту, що двох незнаних для нас жертвожавців зложило на медикаменти для УПА по \$50. Нині ми їх знаємо, але в грудні 1946 були це тільки букви. Букви, які говорили, що серед австріанських українців найшлися дві скромні особи, які зробили цей важливий початок. Ми хотілиб цих перших жертводавців побачити. Можливо, що колись побачимо. Та вже тепер знаємо, що це чесні і щирі серця, які впродовж довгих років у прибраній новій батьківщині не вигасли із палкої любові до своєго скривавленого українського народу, з якого вони вийшли.

Чи це такий важний факт цих сто доларів? Чи так багато можна буде за них купити? Чи по тих сто доларах вже не вплинули інші, навіть більші жертви?

Не знаємо, хто ці люди, яке їх звання, яка освіта, які замилування, багачі вони, чи бідні. Але це на важне. Важне це, що саме вони зробили найважніший крок, бо перший крок.

Пригадуємо, як ми перші, нездібні до "далішої служби", опускали ряди, або, як дехто хоче - "ліс".

Полевий шпиталь УПА. Ви може не вірите, але лікарем був жид і дві медсестри - теж жидівки. Одна - це стара мати лікаря, яка не хотіла кинути сина, а друга - просто "чужа", така приблуда, гонена як дикий звір, яку припадок пригнав в цей небезпечний ліс, де вона і осталася, як медсестра УПА. Таких лікарів було в УПА багато, навіть більше, ніж наших. Чому?

Ім'я українського лікаря записане в боях УПА великими буквами. Але їх було мало, дуже мало. І тому в УПА були жиди, чого ми їм не забудемо. Ми їм рятували життя, нам відплачувалися тим самим, даючи із себе, що тільки могли.

Початки не були такі важкі. Були німецькі шпиталі, були санітарні поїзди, врешті були наші гуртівники, які за гроті, або й без - доставляли ліки. Це був найважніший пункт операцій УПА. Дві й одинокі операції на більшу скалю у Львові мали на цілі виключно тільки здобуття санітарного матеріалу. Була це голосна "експедиція" бувшого жидівського шпиталя при вул. Рапапорта і "розвроення" мадярського шпиталя в Сокільниках, біля Львова. Теж один склеп "фольксдойца" /за його згодою, за що мало не помандрував на пісок/ з лікарським знаряддям "вичищено".

Це була найважча проблема. Перед командуванням стояло марево 1919 і 1920 року із колонами тифозних і десятками тисяч хрестів. Українські армії лягли не так на полях боїв, як в шпиталах. І тому нині піднято такі коштовні зусилля.

Але війна протягалася. По 1944 р. прийшли тяжчі перші місяці. Було досить зброї і стрілiva. Було що істи, були навіть бандажі і саморобна вата. Але ліків не доставало. Їх не мали багато й вороги, то й не було на кім здобувати.

Останньо знов стало голосно про УПА. Їх називають фанатиками. Це не правда. Українець ніколи фанатиком не буде, навіть як вмирає, то не з фанатизму. Пригадуєте цю стару стрілецьку пісню "Як йдуть у бій, та співають і зо співом умірають"? Так іменно вмирали і вмирають в нас. Те, що ворог називає в нас "фанатизмом" - є нічо інше, тільки холодний хоч і трагічний розрахунок: Боротися треба і вмірати, але не можна залишатись раненим. Ворог дивується, що в УПА не має полонених і ранених, тільки самі "фанатики", з яких одні вмирають на полі бою, а інші, в безвихідному положенні, розривають себе гранатами. Во ранених добиває сам ворог, або вони мусять конати навіть тоді, коли вдається їм серед своїх залишитись, з браку ліків.

Правда, маємо свої полеві шпиталі, а навіть малий відсоток

тяжко ранених УПА старається заховати по селах, під окупацією ворога. Але чи уявляєте собі, в якій небезпеці знаходиться і сам ранений і ті, що його переховують. А до того уявіть собі, що нема ліків. Також лікування в шпиталях, операції, перевязки, з бранку потрібних ліків, відбувається без усилювання та без знесучування. Ранені бійці з УПА знають, що це значить. Тому найчастіше благають їх добити, або, коли здухають, себе самих добивають. Чи ви знаєте, що це значить правицею на прощання свому другові руку стискати, а лівицею вистрілювати в нього кулю, щоби вкоротити його муки?

Такі спогади тиснуться до голови на вістку, що заокеанські українці нарешті відчули біль своїх братів і первих двох осіб поспішило з жертвами на ту ціль. Ті, що остали на рідних землях вже може й почали тратити надію на поміч своїх братів, бо вже два роки минає, як вони вислали своїх друзів за кордон, з ціллю виклопотати поміч від братів на еміграції. Висилали вони їх зо словами: "Підіть і скажіть їм..."

Нарешті поміч надходить. Звичайно, велике діло робиться з малого початку. Ми віримо, що брати наші, розсіяні по цілім світі, таки сцінять геройство тих, що боряться на корінних українських землях, відчувають їх біль і піддержать їх якслід матеріально, а тим самим - що далек о важніше - морально.

000000

ПРИВІТ ВІД ВИСЕЛЕНИЦІВ З ВЕЛИКОЇ УКРАЇНИ.

Дорогі і шановні наші Друзі і Брати!

Читали Ваш скромний дзвичайно цінний "Вісник", що його видає Організація Захисту Чотирьох Свобід України. Широ вітаємо Вас з правильним курсом Вашої муравликої праці, яку перед собою поставила ця Організація. Очі, думки і дії нас, як емігрантів мусять бути спрямовані на Рідні Землі, де веде запеклу боротьбу славетна УПА під проводом УГВР.

Святий обов'язок кожного українського емігранта оказувати всіляку різноманітну допомогу цій величезній боротьбі. Хиба нації старої еміграції була в тому, що вона чекала, коли якісь сторонні чухі сили звільнить і піднесуть нам Україну. Ніхто, крім нас самих не збудує нам держави.

Працуйте, дорогі Друзі, помирийте наші ідеї та популяризуйте боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу. Знайте, що Ви не одиночі. В Європі понад 70 відсотків еміграції визнають УГВР і гуртується навколо її Закордонного Представництва. Розрахуйте і на нашу хоч і малу допомогу.

Широ Вас здоровимо!

Від групи таборовиків А.М. і Е.П.

РІЧНИЦЯ СМЕРТИ ПОЛК. Е. КОНОВАЛЬЦЯ.

В цім місяці минає девята річниця смерти полк. Е. Коновалця. Спи, Великий Сину України, іще якийсь час в чужій землі. Во Твоя кохана Україна ще далі знаходиться під чоботом брутального наїзника. Але Українські Герої далі держать високо стяг боротьби і Бог дасть, а Твої тлінні останки будуть зложені в столиці Вільної України.

**ЖЕРТВИ НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ
ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ.**

"\$500 доларів від "Товариства Родичів".

Відоме на ньюорському ґрунті зі своєї громадської діяльності "Товариство Родичів" виасигнувало зо своєї каси й пересіло через нашу Організацію \$500 на медикаменти для УПА. Це найбільший дотеперішній дар на ту ціль і зоки згадане Товариство дістане від представників посвідку з подякою, за так знатну жертви, ми сами за це складаємо їм покищо подяку. "Товариство Родичів" все поспішає з жертвенністю, коли ходить про якусь гарну ідейну ціль. Зорганізувавши в 1943 році, це товариство працювали в користь молодих ветеранів українського походження, ставлячи собі за ціль їм побудувати Дім Ветеранів в Нью Йорку. Опісля ця думка була поширенна й плян побудування великого Українського Народного Дому - Української Централі, взял на себе зорганізований до цеї цілі Комітет, який зібрав вже в уділах поверх 30 тисяч доларів. Першим головою Товариства Родичів, а також впродовж цілого свого існування до нині, є Йосиф Хомін, містоголовою - Петро Задорецький, секретарка Ірина Скодзінська, касієр - Роман Ходянь.

"\$100 доларів Чорноморська Січ.

Теж відоме на ньюорськім терені товариство "Чорноморська Січ", виславо з каси Товариства на вище подану ціль сто доларів. Гроші переслано через нашу Організацію.

\$65 доларів Тов."Дністер", 361 Від.У.Н.С.

Найбільший союзовий відділ "Дністер" виасигнував з каси на медикаменти для УПА \$65. Гроші переслано через нашу Організацію.

\$100 - доларів від Жіночого Комітету в Ньюарку.

Жіночий Допомоговий Комітет в Ньюарку вислав зо своєї каси через нашу Організацію сто доларів. Це ружливе жіноче Товариство крім того безпосередньо само вислато на ріжні народні потреби в останніх двох роках поверх півтора тисячі доларів готівкою і на кількасот доларів харчевих пакунків ріжним потребуючим особам серед наших виселенців. Славно ньюарські жінки! Працюйте далі так гарно, як досі працювали.

ЖАЛЬШІ ЖЕРТВИ.

На медикаменти для УПА: Пані Качмарова з Сейнт Пол, Мін. \$20, П. Качмар, Сейнт Пол, Мін. \$5 на пресовий фонд Вісника, М. Федорів, Нью Йорк \$5. Тетяна Процева, Сейнт Пол, Мін. \$5 на медикаменти для УПА. Г. Вовчук \$8, п'ять на медикаменти, три на пресовий фонд.

З ВЕСІЛЛЯ В НЮ ЕРІТЕН НА МЕДИКМЕНТИ ДЛЯ УПА.

Гром. Марія і Василь Івашків справили весілля для своєї доньки і запрошені гості зложили жертву для УПА. Жертвували: В. Івашків \$5, А. Савка \$1.50; по \$1: В. Навроцький, М. Кміти, Дзярко, Копій, Наумець, М. Таращук, М. Марунчак, А. Кравчук, С. Савчишин, С. Качук, Й. Самбірський, Т. Конка. Решта дрібними. Разом зібрано і вислано \$24.20. Жертводавцям шире спасибі, а молодій парі прожити в щастю і здоровлю та любові многих літ і не забути український народ. - Андрій Савка.

ЗІ ЗБІРКОВОЇ ЛІСТИ М.КМЕТЬЯ.

На збіркову листу, якою занявся гром.М.Кметь зложили \$67 такі жертводавці: Калина Лисюк, Нова Україна, \$20, Дмитро Василюк, Нью Бронсвик, Н.Дж. \$10. по \$5: Демян Кучевський, Микола Вербицький /перший з Нью Бронсвик, другий з Нью Йорку/, оба по п'ять доларів. Степан Дембицький, Нова Україна, Н.Дж., Настя Боднар, Ньюарк, Клія Шарик, Савт Плейнфілд, Н.Дж., всі по п'ять доларів. По \$3: Г.Гірняк, Кренбери, Н.Дж., Теодор Бацик, Нью Борнсвик. По \$2: Пані А.Гуцаль, Нова Україна, М.Василюк і Осип Кутак, оба з Нью Бронсвик.

ЗІ ЗБІРКОВОЇ ЛІСТИ ПАНІ ЕВИ КОВЗАР.

Пані Ева Кобзар з Нью Йорку зібрала на свою листу \$60. Зложили по \$5: Григорій Кіт, А.Чайка, К.Пішак. По \$2: Ева Кобзар, М.Марусевич, В.Костів. По \$1: Клія Грос, О.Богаш, Й.Кримський, О.Богас, М.Харамбура, А.Паснак, Марія Чума, М.Баран, Т.Солтисік, А.Андрусяк, О.Шуст, А.Ковалська, Анастазія Коморовець, Маг.Слободян, Катерина Крупшак, Анна Васильців, В.Грушовська, Текля Данилик, Катер.Тютка, Юстина Йорко, Олена Мільна, Марія Воробець, П.Дякович, Р.Рибак, Софія Романишин, Кат.Василиюк, М.Заяць, Анна Миронюк, Ксеня Поліщук, Текля Ковбасник, Ксеня Кріль, Т.Баран. Т.Стебанів, М.Середюк, М.Голіят, Анна Мимолавська, Анна Гнатів, Т.Костів, І.Макар, Т.Куницька, Олена Денис, ~~Вхід~~. Всі жертводавці з Нью Йорку.

ЗІ ЗБІРКОВОЇ ЛІСТИ ПАНІ Е.ФОЛІЯСА.

Пані фоліяс на свою листу зібрала на медикаменти для УПА \$35. Зложили по \$5: Евфrozина Фоліоса \$5. А.Муллен \$3; П.Крусе \$2 і Л.Голова по \$2. П-а А.Браловер \$3. П-ні Г.Гоян \$2. По \$1 зложили пані: Г.Авери, А.Браловер, Дж.Адамко, А.Адамко, А.Костинюк, Г.Бравн, М.Гарош, М.Семчук, Також Іван Лакуста, В.Шустак, Г.Скєрція, П.Скрібняк, Дж.Ганс, Г.Пітерс, П.Коретней, Джем Ріган, П.Вовк, Дж.Пілей. Всі жертводавці з Нью Йорку.

ЗІ ЗБІРКОВОЇ ЛІСТИ Т. КЕРНИЦЬКОГО.

Зложили: П-ні М.Клячко \$3. Гр.Гумовський \$2, М.Рибак \$2, Я.Гаврилко \$2. По \$1: Т.Керницький, Апол.Данилюк. В.Шустакевич. 50 ц.

ЧЛЕНЫ 4. ВІДДІЛУ ОДВУ З ДІТРОЙТ.

Гром. Микола Машталер зібрав поміж членами 4-го Відділу ОДВУ \$26 на медикаменти для УПА і ці гроші вже переслав, зо словами "Наші члені ОДВУ бажають прийти з помічю для УПА, а я далі буду старався щонебудь призбирати. Не зражайтесь нічим, а далі провадьте працю для добра і помочі УПА". Жертву зложили такі члени: Микола Горен \$5, Микола Машталер \$4, Демко Шалапай \$3, по \$2: М.Чубка, П.Старжинський, А.Холєвка. По \$1: Д.Войтишин, О.Курочкина. Крім того \$6 на пресовий фонд Вісника

ТОВ. МАРКІЯНА ШАШКЕВИЧА. ВІД. 94.У.Н.С. З ГЕМТРЕМК.

Зложило на медикаменти для УПА \$10 з каси, а \$12.50 поміж членами. Збіркою занявся М.Машталір, гроші переслав ~~Фін.секр.~~ відділу гром. В.Крушелбницький.

ГРОМ. ШУЛЬКА З ВАЛТІМОР, М.Д.

Зложив на медикаменти для УПА \$15.

ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ Й ТИМ, ЩО ЗАНИМАЛІСЯ ЗВІРКАМИ СКЛАДАЄМО ШИРУ ПОДЯКУ. ПОМАГАЙМО ДАЛІ УПА НЕ ЛІШЕ ГАРНИМИ СЛОВАМИ, АЛЕ ДІЛАМИ!

ДО УКРАЇНЦІВ ГРОМАДЯН ДОБРОЇ ВОЛІ.

Від довшого часу приходять на мої руки адреси від людей, українських скитальців, головно тих, що сиділи в німецьких концетраційних таборах і тюрмах, від двох до чотирьох літ, за це, що боронили свій народ від звірств, яких допускались гітлерівці на українських землях. Ці люди є знищени фізично і потребують підкріпити свої сили, щоби могли заробити собі на прожиток.

Між ними є жінки, вдови по вояжах УПА і діти. Вони пишуть ось так: "Нас є тут багато, але від жадних комітетів помочі не дістаємо". В листі до пані Печеної пишуть також: "Тут дістають поміч тільки ті, що мають родину за границею, більше від нікого". До пані Білас пише одна особа ось так: "Будьте ласкаві пішліть мені хотій пачку цигареток, як не можете післати що інше, то я їх тут продам і куплю собі що мені потрібне, бо я був хорій на запалення легенів і ще тепер кашлаю кровю".

/увага від редакції: Недавно американські газети подали вістку, що американський мілітарний уряд в Німеччині звернувся з проханням до американської почти, щоби та не приймала цигареток в пакунках, бо це підсичує "блек маркет" в Німеччині. Отож в справі цигареток треба наперед вивідати на пошті?.

До мене один з визначних скитальців пише таке: "Чому Ваші проводи в Америці не старажаться вислати делегацію до Вашингтону і інших Полуднівих держав, щоби вони прискорили і забрали ю скількість скитальців, що обіцяли і вирвали нас з того пекла. Ми це дуже добре знаємо, що еміграція не годна нас годувати, але же ранини ми з радістю самі не приймаємо. Нашим бажанням їти десь, де ми могли б своєю працею заробляти собі на прожиток."

Є ще інші листи, в яких просять про стару жіночу, діточку і чоловічу одежду. Послідну лісту імен я дістав з Австрії, де між 141 іменами є вдови з дітьми і інваліди. Там конечно треба вислати на початок хотій десять пачок з поживою. Всі ці скитальці просиділи в гітлерівських таборах і тюрмах від двох до чотирьох літ.

Чотири тутешніх допомогових Організацій, а іменно: Золотий Хрест, Червоний Хрест/український відділ/ обі з Нью Йорку, вислали поважне число пачок до Німеччини і Італії. Жіночий Допомоговий Комітет і Українське Евангельське Обєднання в Ньюарку посилають пачки де є тільки нагла потреба. Та це все замало. В мене є поверх 300 адрес осіб, усі жертви гітлерівських, сталінських і червоно-польських звірств. Вони є поза таборами і від нікого помочі не діставали. Вони пишуть: "Що ми ще живемо, то це більше чудом, ніж поживою." Во й німці, серед яких вони живуть, не мають що їсти, не то нещасні наші скитальці.

Я кличу всіх наших людей доброї волі, щоби вислали тим нещасливцям яку небудь поміч. За адресами і дальшою порадою можна звертатись до вище поданих наших тутешніх Організацій, або до мене.

Теодор Рудий, Гуманітарний референт О.О.Ч.У.У.

/Листи можна слати або на адресу Організації, або на приватну адресу п.Рудого, що є подана на 18 сторінці цього числа
"Вісника"./

ДОДАТКОВА ЖЕРТВА НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА.

Як вже попередня ліста жертвовавців була вибита, що наспіла така жртва на медикаменти для УПА: Пані Анна Заброцька з Шікаго, Ілл. \$15.

ТРОШКА ГУМОРУ І СЛІЗ.

ПРИГОДА.

Ну бачите, сталося таке, що ми вже гадали сторінка Гумору і Сліз цей раз не появиться. Вибив наш редактор сторінку на цикльостилю, прочитав її за голову схопився: помилок, що нікуди. А тут північ за племіна. Проте він зібрал сили перебив щераз ту сторінку. Поклавши лиху і добру на столі, захотів трошку відпочати. Відпочиваючи, він сонною

руккою взяв ніби лиху сторінку і подер її: "Цур тобі, йди у кіш". Та тут же він зразу прочуяється і підскочив немов опарений. Схопив ту сторінку, що цілою лежала на столі і - ви вгадали: він подер добру, а лиха далі цілою на столі лежала і немов з нього реготалась.

Зажурився він і порішив: не буди сторінки Гумору, бо нема з чого сміятись. Та втім він нагадав, що це сторінка не лише гумору, але й сліз. Отож він закусив зуби, взявся до машини і перебив щераз усе, разом з цією пригодою.

ТАКОЇ ЖІНКИ НЕ ЗНАЙТИ.

Прийшов один чоловік до адвоката за розводом шукати і каже: "Хочу розійтись, бо жінка вже пів року до мене не говорить".

"Ей, чоловіче - завважив адвокат - ти добре надумайся, бо такої другої жінки не дістанеші."

ФІЛЬОСОФІЯ ДОБРОДІЯ ЧИРИБИ.

Добродій Чириба задоволено затирає руки і усміхався.

"Добрий вечір, добродію Чириба" - заговорив добродій Чирак. "А чого так усміхається?"

"Нічого, весело. Ось бувало червоні брехуни цікували проти нас, доносили, видумували таке, що зі стиду червоніло обличчя, що ось ніби люди, а таку мерзенну брехню пускають. І вірили їм нераз і добре люди. А ось нині змінилось. Вже всі пізналися на їх брехні. Не лише ніхто їм більше не вірить, але на їх сліди почали вже добре наступати сторожі ладу і порядку. Нині червоні у відступі. Вони готовили концентраційні табори для інших і готові сами в них попасті. Носив вовк, понесли і вовка."

— — —
"Так, то так, добродію Чириба. Це правда, що на цьому фронті радісно. Та сумно воно, коли повернете обличчям до нашого власного життя. Нема ладу і порядку. Роздори, брак єдності, багато критики" - заговорив добродій Чирак.

"По моєму добрій критики мало" почав добр. Чириба. "Погляньмо скільки критики в корінних американців. Недавно Найвищий Суд висказав свій авторитетний погляд, що критики потрібно навіть в судових справах, бо навіть судді мусять виконувати свої обов'язки "в твердій атмосфері критики". На мою думку, в нас той клоун, що з одного боку замало дійсної критики, опертої на фактах, а з другого - чимало в нас таких провідників, що в гістерію попадають, коли висказати їм якунебудь помилку. Звички вони лише до оплесків і похвал. А цієї "твердої атмосфери", про яку говорить Найвищий Суд, вони не люблять.

"Ось недавно один з наших провідників в своїм звіті сотний раз вихваляє ту газету, яку сам редактує й каже, що таки всі добре вчинки які колинебудь тут в нас стались, треба завдячувати його газеті. А коли хтось йому замінув помилки і невдачі, то він говорить, що це "інші завинили". Надмірними оплесками, добродію Чирак, ми псуємо власних людей."

— — —

"Та я не про це, добродію Чириба" - почав знов добр. Чирак. "Ось в Європі наших вісім партій створили один Координаційний Комітет і просять вони, благають, а навіть погрожують і гостро тверують сдину групу, так званих "бандерівців", щоби вони також до їх праці приступали, а ті не хотять. Що ви на це скажете?

"Правда, що кличуть, просить і тверують. Та з їх завкликом видно, що тих вісім партій до куми взяли не можуть без "бандерівців" ні одного кроку ступити. А якщо вони так, то чому б ім з "бандерівцями" не приступати до твоїх ініціатив, які вони вже від шість років ведуть, в той час як тих вісім партій від шість років ту їхню роботу нищили? Там де є більшість, повинна йти і меншість. "Бандерівці" підтримують Українську Головну Визвольну Раду, яка діє на корінних українських землях. Та Рада обєднала там всіх наших патріотичних людей. Пощо вони ту єдність свою новою "єдністю" розбивають?

- - -
"Чи читали ви статтю в "Свободі" інж. М. Селешка?" - нагло запитав добродій Чириба.

"Не читав, а хто він такий?"

"Та це "мелінківець", що вже від двох років до різних людей по цілій Америці листи розписує, в яких називає "бандерівців" і всіх тих, що підтримують Українську Головну Визвольну Раду - "бандитами", "горлорізами", "націстичними агентами" і т. п. А про УПА говорить він, що це незнання сила й до того така сила, що своїх власних людей винищує. Каже він також, що до англіосаксонських держав годі ім було йти, бо ті їх "не хотіли". Таке виписує. Одного листа прислав і до мене".

"Чого ж "Свобода" містить його статтю і дає йому розголос?"

"Ви мене питаетесь?"

"А може про нього не знає?"

"Не знає?"

"Та, бачите, деякі наші доктори до нині багато речей не знають. Вони, наприклад, до нині нічого не знають про Українську Головну Визвольну Раду, та про її Закордонне Представництво, хоч те представництво багато листів і багато матеріалів до них виславо. Вже багато чужих газет про цю Раду знає, а вони далі не знають. Кажуть, що один наш доктор на зборах Тов. "Дністер", заявив, що нічого не знає навіть про Організацію Соборності Чотирьох Свобід України й тому поставив внесок, щоби навіть під дискусію не брати листа тої Організації, в якім вона просить про жертви на медикаменти для УПА. Але розумні і патріотичні члени того Товариства інакше поступили..."

"Добре зробили, честь ім за це і слава".

000000

ЦЕ ОДНА ВЕЛИКА ХЕРТВА НА МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА.

\$200 ВІД АМЕРИКЕН ЛІДЖЕН.

Америкен Ліджен, Повст I260 ім. прв. Ніколас Меню, в Нью Йорку, зложив на медикаменти для Української Повстанської Армії суму \$200.00 /двіста доларів/. Слава Вам дорогі американські герої, що вмієте оцінити гороїзм українських повстанців.

